

சுவாமிநாதர்

திருச்சிற்றப்பலம்

சித்தாந்தம்.

தேரூததி க.] 1912-ஸ்ரீ ஜூலை, ஆகஸ்ட்மீஸ் [பதத் எ, அ.

சமரசம்.

சமரசம் என்னும் சொற்றொடர் சமம், ரசம் என்று பிரிகின்றது. சமம் என்றபதம் ஒற்றுமை, 'ஒப்பு' என்று பொருள்படினும், இன்றொரு பொருளும் அதற்குண்டு. அதாவது பட்சபாத மின்மை (impartiality.) மாக்டானல்ஸ் சமஸ்கிருத அசராதியைப் பார்க்க. சமதிருஷ்டி, சமதர்ஸனம் என்பதும் அதுவே. பலவற்றின் உண்மையை விசாரித்துழி, ஒன்றின்மேலும், விருப்பு வெறுப்பு மேம்படாமல், உள்ளதை உள்ளபடியறிதல் என்பதுதான் அதன் கருத்தாகின்றது. 'இருவினையொப்பு' (கர்மசாம்யம்) என்னும் சொற்றொடரில், ஒப்பு என்ற பதமும், சமம் என்னும் பதத்தின் மொழிபெயர்ப்பேயாகி, சாதாரணமாக ஒற்றுமையாதல் ஒத்தல், எனப் பொருள்விளக்கினும், அது உண்மையாகாது, விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பார்த்தல் என்னும் பொருளே சிறந்தமை காண்க. எப்படியெனின், இருவினையொப்பு உண்பாதல், ஒருவன்செய்த புண்ணியமும் பாவமும், இரண்டுதட்டில் வைத்து நிறுத்தால், எப்பொழுது நிறை சரியாகுமோ, அப்பொழுதே இருவினையொப்பு உண்டாகுமென்கிறார்கள். இது சரியான கருத்தன்று. இரண்டு தட்டிலும்பொருள் நிறைபவைக்க எவ்விதம் நடுமுள்ளானது இந்தப் பக்கமும் அந்தப்பக்கமும் சாயாது நடுவில் நிற்குமோ அவ்விதமே, ஒருவன் மனம்; நல்வினையில் (தனக்கு இன்பம் தருவதில்) விருப்பும்; தீவினையில் (தனக்குத் துன்பம் தருவதில்) வெறுப்புமுண்டாகாதுபடி; நடுமையாக நிற்கலே கர்மசாம்ய மடைதலாம். இவ்வொப்பின்மையும், உண்மையுமேயன்றி பசவுக்கும் பதிக்குமுள்ள தாரதம்யம்.

வேண்டுதல்வேண் டாமையிலான் அடிசேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில்.

இவ்வுண்மைபுமன்றோ திருப்பாற்கடல் கடைந்த இதிகாசத்
திலும் காணப்படுகின்றது. தேவர்கள் முதலாகிய சகலர்கள் தாங்
கள் அடைந்திருந்த வறுமையின்மேல் வெறுப்புற்று, அமிர்த
முதலிய பொருள்மேல் விருப்புற்று மேல்வினையைச் செய்ததில்
சகல பிராணிகளுக்கும் அதனால் உண்டாகிய இம்சையின் பயனா
கிய விஷம்பிறந்து அதன்மேலும் நெறுப்புற்று வருந்தினார்கள்.
இதுவரையும், இறைவன் அச்சகலர்களின் கூட்டத்திற் கலவாது,
வறுமையினாலும் வருந்தாது, (அவன் என்றும் பிட்சாடனன்)
பொருளையும் விருப்பாது நின்று, விஷத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட
தேவாதிகள் அலறி முதல்வனை நோக்கி ஓலமிட அவர்களுக்கு இர
ங்கி, அவ்விஷத்தையுமே தான் அமுதாக்கிக் கொண்டனன்.

ஆகவே சமம் என்றபதத்துக்கு, ஒற்றுமையென்னும் பொரு
ளோவிட, அபிமானத் தழுந்தாது, உள்ளதை உள்ளபடி உணர்ந்து
அதன் உண்மையையறிதல் என்னும் பொருள் சிறக்கின்றது. அது
சமரசம் என்னும் சொற்றொடரையே உய்த்துணரில் இன்னும்
நன்றாய் விளங்குகிறது. எப்படியெனின், ரசம் என்பது நாவினால்
அறியக்கூடிய சுவையாகி, பல பொருள்களின் சுவை, சார், சார
மென்பதாம். அச்சுவையுமே ஆறுவகையா யுள்ளது. ஆறுசுவை
யுமே ஒன்றெனின் அது ஒருபோதும் ஒவ்வாது. அப்பொழுது
ஆறென்று பிறிவும் ஏற்படவேண்டியதில்லை. கருப்பஞ்சாற்றை விரு
ம்பி ஏற்றவன் வேப்பஞ்சாற்றையும் மகிழ்ந்து குடிக்கவேண்டும்.
ஒரேவிதப் பழச்சாற்றின் ஒப்புமை சொல்வதிலும் விசேஷ
மில்லை. பேதமில்லாத பட்சம், அபேதம் சாதித்தல் அசம்பாவித
மாகும். பேதங்கண்டவிடமே, ஓர்வித சொரூப ஒற்றுமைபற்றி
அபேதம் சொன்னால் அதில் சிறப்புண்டு. அணியிலக்கணத்தி
லும், இவ்வுண்மையை உய்த்துணர்க. ஆகவே சமரசம் என்றத
னால், எல்லாப்பழத்தின் சாரமும் ஒன்றாகா. ஒரேவித சாகிப்பழ
ங்களின் சாரமும் ஒன்றெனல் பொருள்கிறக்கா, அபேதமில்லாத
விடத்து. ஆயின், சாரங்கள் வேறுபடினும், ஒரே சுவையில்லாவிட

த்தும், ஒவ்வொரு பழத்தின் ரசமும் ஒவ்வொரு முக்ய உபகார குணமுள்ளது யாவாக்கும் கைவந்தது. கருப்பஞ்சாறுனது மிகவும் இனிக்கினும், சுரநோயுள்ளானுக்கு அது குணத்தைச் செய்யாது கெடுதலையேவிளைவிக்கும். அப்பொழுது, வேப்பஞ்சாறுனது கசக்கினும் குணத்தைக் கொடுக்கும். (வேப்பஞ்சாறும் குயினும் ஒரேகுணமுள்ளது) கர்ப்பிணிக்கு மதுரமான பதார்த்தத்தில் வெறுப்பும், புளிப்பில் விருப்பும் உண்டாகின்றது. ஆகவே சாரங்கள் வேறுபடினும், அதனை நோக்காது, ஒன்றை விரும்பியும், ஒன்றை வெறுக்கவும் செய்யாது, அதன் உண்மைகுண விசேஷத்தைக் கைக்கொண்டு சமயத்துக்குத் தக்கபடி அதனைப் பிரயோகப்படுத்துவதே அதன் சமரசத்துவமாகும். இச்சமரசத்தை மதங்களில் ஏற்றிக் கூறுமிடத்தும், இவ்விதமான பொருள் ஒற்றுமை மிகவும் சிறக்கின்றது. எல்லாமதங்களும் ஒன்றாகா. தெய்வமில்லை என்கிற மதமும் சீவனில்லையென்கிற மதமும், இவைபிரண்டு முள்ளது என்கொள்ளும் மதங்களும் ஒன்றாகா. இவ்விதமாகவே, புறப்புறச்சமயங்கள் புறச்சமயங்கள், அகப்புறச்சமயங்கள், அகச்சமயங்கள் என்று எண்ணப்பட்டவைகள் ஒன்றோடொன்று ஒன்றாகா. ஆயின் இச்சமயங்களிலும் ஒவ்வொரு உண்மை கிடக்கின்றது. ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்களுக்கு ஒவ்வொரு பிரயோசனத்தை உண்டாக்கியே நிற்கின்றது. அவ்வவர்களுக்கும் ஒன்று பயன்படுவதுபோல், மற்றையது பயன்படாது, அந்நிலையிலிருந்து அப்பொருளைபுணர்ந்து அப்பயனையடைந்து பரிபக்குவப்பட்டகாலத்தில், அதன் மேல்நிலையிலிருக்கும் பொருளைக்காணின், அதன்மேல் அவாவுறும். இதனானே எல்லாச் சமயங்களும் இறைவனால் ஆக்கப்பட்டதென்றும், அவன் ஆணைவழி நிற்கின்றதென்றும் சொல்வது. எல்லாச் சமயங்களையும் சோபான மார்க்கங்களாகக் கொண்டதும் இக்கருத்தைப்பற்றியே யென்பதாம். 'இதுவாகு மதுவல்லவெனும் பிணக்கதின்றி' என்றதின் உண்மையும் இதுவாகும். "நீதியினால் இவையெல்லா மோரிடத்தே காண்பது" ஒப்பற்ற ஓர்சமயத்தில் காணக்கிடக்குமே யல்லாமல், சமயகோடிகளில், ஒவ்வொருவரும் தங்களுடன் மற்றவர்களைச் சமப்படுத்தார்கள். ஒன்றுபடார்கள். 'நீதியினால்' என்றதின் விசேடத்தை மிக

வும் கவனிக்கப்படலது. இச்சமரசம், விளக்கெண்ணெய், வெண்ணெய், சேப்பங்கிழங்கு முதலாயின சேர்த்துச் செய்யுங் குழகறி போல்வ தொன்றன்று. அல்லது, ஒருவர் சொல்கிறார். புத்தர்கள் விஞ்ஞானம் என்றபொருளை அங்கீகரிக்கிறார்கள். உபநிடதங்களில், விஞ்ஞானம் என்ற ஒருபொருள் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. அதற்கு ஆத்மா என்றபொருளும் காணப்படுகின்றது. ஆகையால், புத்தர்களும் பிரம்மவாதிகளன்றோ என்பது. இதுவும் சமரசமாகாது. ஏனெனில், இந்த விஞ்ஞானமும், இல்லாத மாயையினின்றும் உண்டாகியது. உபநிடதங்களில், விஞ்ஞானம் என்றதற்கு இரண்டுபொருள் உண்டு. மாயையினின்றும் உண்டாகிய புத்தி ஒன்றும் அதற்கு அதிகமாகிய ஆன்மா (சீவான்மா - பரமான்மாவன்று) ஒன்றும் சமயப் பிரயோகங்களை நோக்கியே, இவ்விரண்டில் ஒருபொருளைக் கொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றது. ஆகவே, எல்லாச் சமயங்களையும் சமரசபாவனை செய்யவேண்டிவ தென்பது, நீதியினால் ஆகவேண்டுமேதவிர அவரவர் நினைத்த படியுமாகாது.

மேல், நம்மன்றோர், வேதாந்த சித்தாந்த சமரசத்தையே மிகவும் போற்றியதென்கின்றன, அதன் கருத்தை விசாரிப்பாம். இதில் வேதமென்பது இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என நால்வகைப்பட்டு, ஒவ்வொன்றும் சம்மிதை பிராம்மணம் என இருவகைப்படும். சம்மிதை மந்திரரூபமாக, பெரும்பாலும் பல தேவதைகளின் ஸ்தோத்திரமாகி, அக்னிஷ்டோமாத்ரி யாகங்களில் பிரயோகப்படும். பிராம்மணத்தில் இப்பிரயோகங்களையும், யாகஞ் செய்யவேண்டிய விதிகளையும் கூறுவதுடன், ஆரணியபாகம் என்று சொல்லப்பட்டதில், சில புராண சரித்திரங்களும், ஹிதோபதேசங்களும் உபநிடதங்களும் காணப்படுகின்றன. மந்திரபாகங்களில், அறம்பொருள் இப்பத்தை வேண்டியபாகம் அதிகமாகவும், வீட்டு விஷயத்தைக் குறித்தது மிகவும் சிறுத்தும் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, இருக்கில், 'இருபட்சிகள் ஒரேமரத்தில் வசிக்கின்றது' என்றதும், "ஒன்றே சத் உள்ளது அதனை விப்பிரர்கள் வெகுவிறமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்" என்றதும் 'நாசததத்' சூக்தமும், இன்னு மிரண்டொன்றுமே முக்யமாய்க் காணப்படுகின்றது.

இந்திரன் அக்னி வாயுமுதலான தேவர்களை வரிக்கும் மந்திரங்கள் அநேகமாகவும், ருத்ரன் விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் மந்திரங்களாகவும், பஞ்சமாவும், காணப்படுகின்றன. யஜுர்வேதத்தில், சதருத்ரியம் என்னப்பட்ட பாகமே முக்யமாகும். இதன் பத்தியில் நமசிவாய: என்னும் பஞ்சாட்சரமந்திரம் படிக்கப்படுகிறது. இந்தச் சதருத்ரியத்தைத் தான் புராண இதிகாசங்களில் எல்லாம் விதந்து எடுத்து ஒதப்படுகிறது. ஆயினும், இருக்கலேயே ருத்ரனைச் சிவமாகவும், பக்ஞகளுக்கு அதிபதியாகவும், அதன்பலனைத் தருவதாகவும், சகந்தரமுள்ளவனாகவும் பரமயோகியாகவும் காட்டப்படுகின்றது. நித்திய யசர்வேதத்தல் இதனையே மிகவும் விளக்கியிருக்கின்றது.

மேற்சொன்ன உபநிடதங்களை வேதாந்தம் என்றும், வேத சிரசு என்றும் கூறப்படும். இதில் முக்யமாய் ஞானபாசத்தை பெடுத்து ஒதும். இதில் பதிபசுபாசங்களின் உண்மைகளையும், பாசவிக்கத்திற காகவேண்டிய வித்தைகளை (உபாசனைகளையும்) கூறும். யஞ்ஞாதிகளைச் செய்வதினால் அடையும்பலன் நித்திய மல்லவென்று அவற்றை யொதுக்கியும் தள்ளும். சிவாகமங்கள் 28-ஆக எண்ணப்பட்டு மேற்படி விஷயங்களை விரித்து, மோக்ஷ லாப மடையவேண்டியமட்டும் உபாசனைகளுக்காக அதுகரணமான மந்திரதந்திரங்களைச் சொல்லும். இக்கிரியைகளில் உபயோகப்படு மந்திரங்கள், அதனைச் செய்யும் முறைகளும் வேதமந்திரமும், பிராமணங்களில் கண்டதுமேயாம். ஆயின், உபயோகப்படுத்து முறை வேறு. வேதத்தின்படி அம்மந்திரங்கள் முதலானவை அறம்பொருள் இன்பமடைதற்கு வேண்டிய யாகாதிகள் சம்பந்தமாகும். சிவாகமவிதிப்படி அவைகளையெல்லாம் ஞானபரமாக்கி உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். உதாரணமாக, யாகாதிகளில், ஆடு முதலிய பிராணிகளைக் கொன்று பலியிட்டு அக்கினியில் தகிக்கின்றார்கள். மேற்கூறிய பலனை விரும்பி. ஆகமவிதிப்படி, பலியென்றால், பிராணிகளைக் கொல்வதன்று. ஒவ்வொரு சீவனின் அகக் காரமுகிய தற்போதத்தை, பசுதனுவத்தை, ஞானாக்கினியில் தகிப்பதே உறுதியான பலியென்பதாம். இப்பசுத்வம் சுழலவும், பதித்வம் கிடைக்கும். நந்தனார் சரித்திரத்தின் உண்மையும்துவே. மல

சம்பந்திகளா யிருக்கும்வரையும் நாம் மாலர்கள் (பஞ்சமர்கள்) மலம் தகிதமாண்டுவடன் பண்டிதன் (பிராமணன்) ஆகின்றான். *

“பாசம்தகதிபண்டத்தி” இந்தப் பிராமணபதமே

நக்திபதம், சிவபதம். இவ்விதமான தாரதமயம் வேதங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்கும் உள்ளதை கவனிக்கவேண்டும். ஆனால், அவை வேதத்தில் சூட்சுமமாகக் கிடக்கின்றது. அதனால்தான் வேதம் பொதுவென்றும் சூத்திரரூபமென்றும் ஆகமங்கள் சிறப்பென்றும் பாடியும் போன்றதென்றும் சொல்லுகிறது. மேலும் இன்னொன்று. இவ்விதம் முதல்தூல்களிலும், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்ற நான்குபாதங்களும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டனும், உபநிடதங்களில் யோகபாதத்தையே அதிகமாக எடுத்துப் பேசுகின்றது. உபநிடதங்கள் முடிக்கின்ற பாகமெல்லாம் தத்வமசி முதலிய சிவோகம்பாவனையே எடுத்துச்சொல்லி நிறுத்தும். உபநிடதம் என்றபதமும் யோகம் என்றபதமும் ஒரேபொருள். உபநிஷத்-உப+நி+சத். உப=நெருங்கவும், நி=உபசர்க்கம் மிகுதியை யுணர்த்தும்; சத்=அழிதல். அதாவது ஒன்று மற்றொன்றை நெருங்கவும் நெருங்கவும், ஒன்று அழிகின்றது என்றுபொருள். யோகம் என்றது நெருக்கம், ஒன்றுதல் என்பது பொருள். இந்நெருக்கத்தில், ஒன்றுகெட்டாலும், வீட்டின் பயன் இல்லை. ஒன்று அழியா திருந்தாலு மோட்சமடைதலும் கூடாது. ஆக, உளன்முதல் நான் என்றதுவரை முற்றிலும் அழிந்து ஆன்மாசிவத்தோடு கலந்து அதுவதுவாய்ச் சிவமாகி நிற்கல் என்பது உண்மையாகும்.

“சென்றுசென்று அணுவாய் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம்”

“வான்கெட்டு மாருதமாய்ந்து.”

“நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணம்கொட்டாமோ.”

“நான்கெட்டுசிவமானவாபாடித் தெள்ளேணம்கொட்டாமோ.”

* அரசுடனாலத்தி யாகுமக்காரம்

விரவு கனலில் வியனுருமாறி

நிரவயன் நின்மலன்றான் பெற்றநீதர்

உருவம் பிரமனுடர்குலமாமே.—திருமந்திரம்.

என்று திராவிடமொழுது மறைமொழிகளைக் கவனித்தால் பொருள் இனிது விளங்கும். மேலும், உபநிடதம் என்ற பதம், சாந்தோக்யம் (11-10)ல் உபயோகிக்கப்பட்டு யோகம் என்று ஸ்ரீ சங்கரராலும் அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக இவ்வே தார்த்திலை யோகபாதத்தில் நிற்கும். இந்நிலையினின்றும் ஞான பாதத்தில் இறங்கும். மேல் நாம் ஆறாறு தத்வங்களையும்படி முத்தி பேணியாகச் செல்லவேண்டி யிருப்பதால், இதில் இளைப்பாறுவதற் காக அங்காங்கு சிலதட்டுகள், தானங்கள், நிலைகள், பதங்கள், ஏற் பட்டுள்ளன. அதில் நிலைத்து இளைப்பாறியபின் தான் மேல்தட்டை நோக்கிப் படிகளமீது கால்வைக்கவேண்டும். இம்முறையில் பொது வாக ஆத்மதத்வம் முடிசிறவரையில் ஒருதட்டு வித்யாதத்வ முடி சிறவரையில் ஒருதட்டு. அதற்கு மேலுள்ள சிவதத்துவங்களிலும் ஒவ்வொரு தட்டு. ஆகவும், உபநிடதங்களில் அநேகமாக, ஆத்ம தத்வம் வரையும் ஏறியும், சிலவற்றில், வித்யாதத்வம் வரையுமே ஏறியும், ஒன்றின்மட்டுமே, சிவதத்வத்தைப் பற்றிக் குறித்துமிரு க்கின்றது. ஆகமங்களின் மட்டுமே 36-தத்துவங்களைப் பூராக விவகரித்து எல்லாத் தத்துவங்களும் எல்லாக் கலைகளும், நாதம் நாதார்த்தமும் தாண்டிய பதமே, முத்திப்பதமென்று கூறுகின்றது. இவ்விதமாக நாம் விசாரிக்கின்ற காலத்து, வேதம் வேதார்த்தமும், ஆகமம் ஆகமார்த்தமும் நமக்கு ஒரே இறைவனால் அளிக்கப்பட்டு, பல்வேறு பரிபாகமுள்ள ஆன்மாக்கள் அறிந்தவண்ணம் பயன் அடையுமாறும், முடிவில் எல்லாம் ஒரே உண்மைக்கருத்தையு டையதாகவும் காண்கின்றோம். ஆகையால் இவைபிரண்டும் ஒன் றே. இரண்டும் பிரமாணமே. மூலநூல்களில் வித்தியாசமில்லை. ஆனால் ஒன்றோடொன் றொவ்வாமல் சமயங்கள் ஏற்பட்டவிதமெங் டனமெனில், ஆன்மாக்கள் பரிபக்குவத்துக்கு அதுகுணமாகப் படி களும், நெறிநிலைகளும், கடைசியில் ஒறேதுறையும் ஏற்பட்டிருப் பதால், அவ்வான்மாக்கள் சிற்சில படிக்கிலும், நெறிநிலைகளிலும் இருந்தவாறே தடித்துநின்று அந்நிலையை உண்மை நிலையென்று கூப்பி அதற்காக அம்முதல் நூல்களினின்றும் விரித்துத் தங்கள் மார்க்கத்தையே விளக்குவதாக அதுமானாதியொப்ப விரித்துரை த்து வேறுநூல்களும் செய்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் பார்க்குமள

வில், முற்கூறிய புறப்புறச் சமயமுதல் அகச்சமயவரை விரிந்த விவரம் புலப்படுத்திற்று. இவைகளில், புறப்புறம், புறச்சமயங்கள் வேதத்தை பெரட்டாமலும் ஒட்டியும் நின்றமார்க்கங்கள். மற்ற சமயங்கள் வேதத்தையும் ஆகமத்தையும் ஒட்டி நின்றவைகள். இவைகளில், சிவாத்துவித சைவமானது சித்தார்த சைவத்துக்கு மிகவும் நெருங்கி நிற்கிறது ஒன்று. அந்நெருக்கத்தினாலேயே அவ் விசாண்டிற்கும் அபேதம் சொல்வதுண்டு. ஆயின் அவைபிராண்டிற்கும் பேதமுண்டு. பேதமில்லாதவழி அபேதம் சாதித்தலும் அசங்கதமென்று முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கின்றும். சிவாத்துவித சைவம் நிமித்தகாரணபரிணாம வாதமாகும். சிற்சத்திக்கும் சுத்த மாயைக்கும் வித்தியாசம் பாராட்டாது. 36-தத்துவங்களுக்கும் குடப்பட்ட நிலையில் நிற்பது. ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவாசாரியரும், ஸ்ரீமத் அப்பாதி க்ஷித் சுவாமிகளும், வீரசைவாசாரியர்களும் இந்திலையில் நின்றவர்கள். சக்திவிஷயமாக இவ்விதமாயிவர்களுக்கும் சித்தார்தசைவர்களுக்கும் பேதமுண்டேனும், மற்றெல்லாவிஷயங்களிலும் ஒற்றுமையுண்டு. அதுவுமுக்கியமாக, ஆன்மாவும், இறைவனும்வேறு வேறு பொருள்கள் என்பதில் மிகவும் திடசித்தமுடையவர்கள். இது ஒன்று முக்கியமாகக் கைக்கொள்ளவும், மற்றுள்ள வித்தியாசங்கள் அவ்வளவு பெரிதாகத் தோற்றது. சித்தார்த சைவர்களும், மாயைநனு விளக்காகக்கொண்டு, இறைவனால் உபகரிக்கப்படும் பரிக்கிரகசக்திபாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயின் இப்பரிக்கிரக சக்தியே, ஜகைவனுடைய அபின்னசக்தியாயிருந்தாலும் அதனால் விளையும் தீமை ஒன்றுமில்லை யென்க. ஆயின், பதிபசுக்களின் அபேதம் சொல்லுவதினால் விளையும் தீங்கு இவ்வளவென்று எண்ணுவொணாது. ஆதலால் இவ்வித சைவத்துக்கும் சித்தார்தசைவத்துக்கும் அபேதம் பாராட்டுவது. மேலும், யோகமென்பது சரியைமுதல் சிவாத்துவித சைவத்துவரை ஓடிநிற்குமானாலும், சிவாத்துவிதசைவத்தைச் சிறப்பாக நின்றுணர்த்தும்தான் உண்மென்பதும் சரியைமுதல் சுட்டிமந்துகின்ற நிலையாகிய உண்மை முக்தி நிலையினையும் அதின் அனுபவப் பேராகிய நிஷ்கள சிவத்தையும் குறிப்பிக்குணம், சிறப்புவுணையில், சிவத்தோடுகலந்து இரண்டற நின்றநிலையினையே உணர்த்தும். இதுபோலவே வேதார்தமும் சித்தார்தமும்

என்க. ஆகவே, யோகாந்தம், டோதாந்தம், கலாந்தம், நாதாந்தம் என்பன கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேதப்படினும் இதுவெல்லாம் சிவா த்துவிதமாகிய வேதாந்தத்தில் அடங்கும். தனி ஞானமானது சித் தாந்தத்தையே குறிக்கும். இதனால் நம் அருள்பொழித் தேவர்தம் “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்க” என்ற திருவாக்கும் விளங்கினமை காண்க. இக்கருத்தைத் தான். “நானு னவேதாந்தம் தான் என்னும்சித்தாந்தம்” என்னும் திருமந்திரத்து க்கும் பொருளாக மதிக்கின்றும். பின்வரும் அடிகளை யோசிக்கும் காலையும் அதன் கருத்து அவ்வாறே பிருக்கவேண்டுமென்பது தெரிகிறது.

“நானு னவேதாந்தம் தான்என்னும் சித்தாந்த
மாநு னுரியத்து அணுவன் தனைக்கண்டு
தேனார் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமாய்
ஆனமலமற் றருஞ்சித்தி யாதலே.”

தான் என்னும் பதம் முப்பாலினும் மூவிடங்களிலும் வரும். ஆகவே சிவன் பரன்என் இரண்டுபொருளிலும் வரும். “தானலா துலகமில்லை சகமிலாதடிமையிலலை.” “சகமலாதடிமையிலலை தான லாற் றுணையுமில்லை” என்ற மறைமொழிகள் விளக்கும்.

“யானாகிய என்னை விழுங்குவெறுந்
தானுகி நின்றது தற்பரமே”

என்ற அனுபூதிச்சொல் இன்னும் விளக்கும். ஆகவே திரு மந்திரத்தின் பொருள் : நான்தான் (சிவம்) ஆன என்றும் சிவோ கம் பாவனையாகிய யோகநிலையில் நிற்பது வேதாந்தம். தான் (சிவம்) ஒன்றே என்றும் வேறொன்றும் திரிஸயமில்லை என்றும் ஆன்மா சிவாநந்தத்தில் அழ்ந்திநிற்கும் ஞானநிலையதாகியது சித் தாந்தம். அதனைவிரித்துரைக்குங்கால், அத்தந்திரசனமடைந்து அவ் வாத்மாவில் சிவத்தைக் காண்கை சிவயோகமாகிய வேதாந்தம். ஆண வம் முற்றும் கழன்று பாரானும் பெறுதற்கரிய சித்தியையடைதல் சித்தாந்தம். இவ்விதம் பொருள்கூறுதல், ஆன்மா ஒன்று உண்டு என்று சொல்லுகிற மார்க்கம் சித்தாந்தம், என்பதைவிட, எம் சித் தறிவிற்கு சிறப்பாகக் காண்கின்றது. நிரீஸ்வர சாங்கியமுதல், ஆத்மாஉண்டு என்று சொல்லுகிறமார்க்கங்கள் அநேகமுளவாயின

லால். இதற்கு அடுத்த திருமந்திரத்திலும் நாம்விளக்கிய பொருளை வற்புறுத்துவதற்காகவே, “அத்தன்பரன்பால் அடைதல் சித்தார்தமே” என ஆறுதி நிலையினையே சித்தார்தமாகவும் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார். * சமாதியென்பதும் யோகத்தின் முதிர்ச்சியேயான

* பின்வரும் திருமந்திரங்களையும் பார்க்க.

“தூலதுவேதாந்தம் துண்சுகைஞானமாம்”

“வேட்கைவியுநெறி வேதாந்தம்”

“வேதாந்தமாவது வேட்கையொழிந்திடம்”

(யோகம் சித்தநிரோதம் என்ற பொருள்பற்றி)

“பரசித்திக்குவித்தாஞ் சிவோகமேசேர்தல்”

“சிவமானஞானந் தெளியவொண்சித்தி”

சிவமானஞானஞ் சிவாநந்தநல்குமே”

“..... புலன்கரணம்புந்தி

“சாதாரணங்கெடலாஞ் சகமாரீக்கம்”

(யோகம் சாளுபம்.)

“இங்கிவராக இழிவற்றயோகமே”

“யோகம்சிவரூப முற்றிடம்”

(சைவம் சாயுச்சியம்.)

“சைவம்சிவனுடன் சம்பந்தமாவது”

“சைவஞ்சிவானந்த சாயுச்சிடமே”

“தானவனாகித்தானைத் தாமலஞ்செற்று

மோனமதாபொழிப் பான்முத்தராவது

மீனமில்லா னுனு பூதியிலின்பமுந்

தானவனுயற்றல் ஆனசன்மாரீக்கமே.”

“ஞானத்தில் ஞானமே நானெனதென்னுமல்

ஞானத்தில்யோகம் நாதாந்தநல்லொளி”

“ஞானிக் குக்காயம் சிவமேதனுவாகும்”

“மேனிரும்யோகிக்கு விந்தவும்நாதமும்”

“விஞ்ஞானத்தார்க் காணவமேமிருதனு.”

“ஒன்றுமிரண்டு மிலதுமாயொன்றாக

நின்றுசமய நிராகரநீங்கியே

நின்றுபராபரை நேயத்தன்ப்பாதத்தாந்

சென்றுசிவமாதல் சித்தார்தசித்தியே”

தால் அதனையே நான்தான் ஆகும், அல்லது நான் அவன் ஆகும் சமாதியென்றும் கூறி, வேதாந்தம் யோகமாய்க்கமென்றே தெளிவுறுத்தார். இவ்விதமான சமாதிகைகூடினால், மற்றெல்லாநிலைகளும் அடைந்தபடியென்றும் அத்திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ளார். ஆற்றந்தமாகக்கூறியதும் பொதுவாக, சித்தாந்தத்தையொழிந்த மற்று நாலந்தங்களும் வேதாந்தத்தில் அடங்குமெனத் தோற்றுகின்றது. போதாந்தத்தை வேதபோதாந்தமென்று உடாபதி சிவமும் கூறியது சான்றமென்க.

இதுநிற்க, நாம் மேல் முதல்தூல்களை யதுசரித்து பலரும் அநேக நூல்களியற்றியுள்ளதாகச் சொன்னோம். அவற்றில், சாரீரகமீமாம்சா சூத்திரமென்று ஒன்று பாதாரயண ரென்பவரால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவரும் வேதவியாசரும் ஒருவரோ வேறோ என சிலர் சந்தேகிக்கின்றார்கள். இந்நூலும், எக்காலத்துப் பிறந்தது என்பதும் தெரியவில்லை. நம் சங்கநூல்கள் காலத்தும் மாணிக்கவாசகர் திருமூவர் ஓளவையார் முதலானவர்கள் காலத்தும் மிருந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்தநூலில் ஒவ்வொரு சூத்திரங்களிலும், உபநிஷத் வாக்கியத்தை யுதகரித்து அதற்குப்பிறர் கூறும் அநர்த்தத்தைத் தவிர்த்து உண்மையிப்பிராயம் கூறிப்போகும். அ. னாலுமே அதற்கு வேதாந்த சூத்திரங்கள் என்றும் ஏற்பட்டது. இந்நூல் அநேக ஆசிரியர்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்தினையே வலியுறுத்தியதென்று பாடியம்செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு, ஸ்ரீசங்கராபரவத் பாதாசாரியர் ஒருபாடியஞ்செய்திருக்கின்றார்கள். அது சைவர்கள் சொல்லும் ஏகாம்பவாதம் மாயாவாதம் என்னும் நிலையிலேயே நிற்பதாக ஏற்படுகின்றது. சுவமதஸ்தர்கள் அதனையே வேதாந்தமென்றும் அத்வைத மதமென்றும் பரமஹம்ச மதமென்றும் கூறுகின்றார்கள். உலகவழக்கிலும் பெரும்பாலும் அதனையே வேதாந்தமென்றும் கூறுவதுண்டு. ஆனால், ஸ்ரீசங்கராசிஷ்ய பரம்பரைகளுக்குள்ளுமே, ஸ்ரீசங்காரின்

“சுத்தச்சிவனுரை தானதிற்பேராயாமல்

• முத்தர்பதப்பொருள் முத்திவித்தராமலம்

அத்தகை ஆன்மா அரணையடைந்தற்றல்

“சுத்தச்சிவமாவதே சுத்தசைவமே.”

உண்மையிப்பிராயம் இன்னதென்று விளங்காது பலர் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். தற்காலத்து இவ்வேதாந்த விசாரணைசெய்து வரும் ஐரோப்பிய பண்டிதர்களிலும் இவ்வித வேற்றுமை காண்கிறோம். மோகஷமூலர் அவர்களும், தம் 'வேதாந்தம்' என்னும் ஆரியநூலில் சங்கரரின் அபிப்பிராயம் இன்னதெனக்காட்டி, அவருக்குப் பின்வந்தோர் அம்மதத்தை சுத்தம் மித்யாவாத மாக்கவிட்டார்கள் எனவும், அதனாலேயே மற்றவர்கள் அம்மதத்தை பிரச்சன்ன புத்தமதமென்று இழிந்தார்களென்றும் காட்டியிருக்கிறார். இந்தூல்களை யாதாரமாகக் கொண்டொழுகிவரும் நூல்கள் பஞ்சதசி, கைவல்யம், ஞானவாசிட்டும் (சூருஞானவாசிட்டுமல்ல) முதலிய நூல்களாம். ஆக இவ்விதமான வேதாந்தம் வேதாந்தநூல்களை நாம் அதுசரியாவிடில், உண்மை வேதாந்தத்தை இகழ்ந்ததாக மாட்டாது. ஆயின், வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீகண்டசிவமும் ஒருபாடியும் இயற்றி உள்ளார்கள். இப்பொழுதுள்ள பாடியங்களில் இது புராதனமானது. மற்றையதெல்லாம் இதற்குப் பிற்பட்டவைகளேயாம். இதன் உண்மை சங்கரவியத்தினாலேயே காணலாம். இந்த சைவபாடியம் செய்தவரின் கருத்து சூத்திரங்கள் சிவாத்துவித சைவத்தையே உணர்த்தி நின்றதென்பது. யாமும் அச்சூத்திரங்களையும், ஆங்கிலேயத்துள்ள எல்லா பாடியங்களையும் படித்தும் பார்த்ததில், ஸ்ரீகண்டசிவத்தின் அபிப்பிராயமே சூத்திரங்களாற்போந்ததென்பதும் விளங்குகிறது. சங்கர பாஷ்யத்தையும் இராமானுஜ பாஷ்யத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த டாக்டர்தீபா என்ற பெரியோரின் அபிப்பிராயமும் இதற்கு ஒத்தே வருகின்றது. ஆயின் இந்த வேதாந்தசூத்திரம் நம்மவர்களிற் சிலர் அது ஏகான்மவாதத்தை நிலையுறுத்துவதாக எண்ணி ஒதுக்குகின்றார்கள். சங்கரர் முதலிய மகான்கள் சிலர் அப்படியே அதனைக்கொண்டதையும் கண்டோம்; ஆயின் அதன் உண்மைக்கருத்து, ஸ்ரீகண்டசிவமும், டாக்டர் தீபாவும் கூறியபடியும், எம் விசாரணைக்கு எட்டியபடியும், சிவனும் சீவனும் வேறு என்பதே. ஆகவே, உண்மையில் பலகலையாகம வேதவேதாந்தங்களின் கருத்து சிவத்தையும், சீவனையும் அவர்களுக்குள்ள பேதத்தையும், அபேதமாகும் முறையினையும், பின்னிற்ரு நிலையினையும் தெரித்து நிற்கின்றதென

விளங்கும். நமது ஸ்ரீகண்டசிவமும் அவருக்கு பின்வந்தோராகிய ஹரத்த சிவாசாரியர், அப்பயதீக்ஷிதர் அவர்களும் தற்காலத்து ஸ்ரீகாசிவாசி, செந்திராதப்யர் அவர்களும் காட்டியவண்ணம், வேத வேதாந்தங்களில் ஆன்மா, பரமான்மா, அமிர்தம், சத்த, சிவம், ஹரன் முதலான முதலிய பதங்கள் பரிபாய பதங்களாய் உபயோகிக்கப்பட்டு பரம்பொருளாகிய பரமசிவத்தைக் குறிக்கும். உபநிடதங்களில், ஆன்மா என்னும் பதம் சீவான்மா, சிவம் என்னும் இரண்டுபொருளையும் உணர்த்திவரும் பிரயோகங்கள் காணப்படும். ஏகான்மவாத நூல்களிலேயே, சிவன் ஹரன்முதலிய பிரமத்தின் நாமங்களை விட்டுவிட்டு, ஆன்மா, பிரமம் என்னும் நாமங்களையே உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்னொரு விஷயத்தைமட்டும் குறித்தபின் இவ்வியாசத்தை முடிவுசெய்கின்றோம். பகவத்கீதையானது மகாபாரதமென்னும் இதிகாசத்தின் ஒர்பாகமாகி எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கக் கூடிய நூலேயாம். ஆயின் சைவர்களிற் சிவம், அதை நிராகரித்தது மற்ற புறச்சமயத்தவர்கள் அதனை அதிகமாகப் பாராட்டி, அதனை வேறுவிதமாய் செய்வதினால்தான். யாம் அதனை ஒதியுணர்ந்தமட்டில் அதுசுத்த சைவநூலாகக் கொண்டோம். ஸ்ரீகண்ண பிரான் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் பாஞ்சராத்திரிகள் அவரை பரம்பொருள் என்று கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதற் சந்தேகமில்லை. ஏகான்மவாதிகளாகிய வேதாந்திகள், எல்லாம் பரமென்று நிலைப்பதால், ஸ்ரீகண்ணையும் சாமான்யபரமாகக் கொள்வதில் விசேஷமில்லை. ஆயின் சித்தாந்திகள் கொள்ளுவது அவ்விதமன்று. சிவஞானியோகிகள் கூறியது வேதாந்திகள் கூறுவது போல்வதொன்றன்று. ஸ்ரீகண்ணபிரான் சிவேகம்பாவனையின் முதிர்ந்து, சிவனை தானெனக்கொண்டு குருமுகமாய்நின்று அருச்சுனனுக்கு உணர்த்திய சிவமுகந்தன் என்புதே சிவஞானியோகிகள் கருதுது. இதனை முதல்முதல் சுட்டிக்காட்டியவர் ஸ்ரீகண்டசிவம். இதனை யவர்பாஷியம், I. i. 31. கீழ்காண்க.

இதனை விடத்து ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதர் சிவாதித்தமணிதிபிகையிலும் கூறியுள்ளார்கள். அவற்றிற்கண்டு தெளிக.

அத்வைத சொரூபம் இன்னொரு சஞ்சிகையில் விரிப்பாம்.

சிவானந்தம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 1, பகுதி 5, 6, பக்கம் 163.)

அன்றியும் பசுத்துவமாய் நின்ற ஆன்மஞானமே சிற்றின் பம். அதுபோல சிவத்துவமாய் நின்ற ஆன்மஞானமே முத்தி ரின்பமெனக் கொள்ளில், ஆன்மாவின் ஞானமே இன்பமாயின் அதனையறிந்து அதுபவிக்கும் ஞானம் வேறுயாதோ வெனக்க டாயினார்க்கு குணியாய் நின்ற ஞானமே அதனை யறிந்து அது பவிக்கும் எனவிதிப்பில், குணியாய் நின்ற ஞானமே அறிவுமாத் திரையாய் சிற்பதன்றி ஏனைமுடியாய் சிற்றலின்மையானும் எதி ர்முகமாகாமையுமாதலுமாகிய இயல்பு பற்றியே ஞாதாவென வும் ஞானமெனவும் பகுத்தோதி யதனை யறியார் கூற்றாமென விடுக்க.

ஞாதா ஞானமாவானென்பது இலக்கண வழுவாம். குணகு ணிகள் இரண்டற்குமிடையே பொதுவாக ஒரு ஞானமுண்டு அதுவே ஞாதாவெனப்படுமெனின், ஒரு பொருள் குணம் குணி யென இருபகுதிப்படுவதின்றி முன்றாவது ஒரு பகுதியுண் டென்று கூறுதல் யாண்டுமின்மையறிக.

அறிவித்தாலறியுந் தன்மைத்தாகிய ஆத்மாவிற்கு ஆனந்த மென்பதொன்றில்லை. அப்படிக்கருக்கத் தன்னானந்தத்தையே முத்தியிலதுபவிக்குமென்பது கிரியாவிரோதமாகி நியாயத்துக் காவ்வாததாகி நிற்கும். சமூதி காலத்தில் ஆன்மாவிற்கேரூன் றும் இன்பம் சிவரூபமான பேரின்பமே யன்றி ஆத்மானந்த மன்று. ஆனால் ஆன்மாபடிகம் போலவதொன்றாகவின் இப்பே ரின்பம் ஆன்மவின்பம்போல தோன்றிற்று. அது பற்றி யவ்வா றுகொள்ளற்க. *

[* இக்குறியீடு யிட்டவைகள் சந்தேகந்தரக்கூடியதா யிருக்கிறது. ஆன்மா முத்தியில் இன்பம் (ஆனந்தம்) சிவானந்தம் அதுபவிக்கின்றதோ இல்லையோ என்பது. அதுபவிக்கின்றது என்பது எமதுகருத்து. அப்ப டி அதுபவிக்குந் கால், ஆன்மா அது அதுவாய் நின்றவினாற் றாக ஆன்மா

முத்தி யிலக்கணங்கூறுமிடத்து பெ வான் ஆன்மாவென் றும் அவன் அடையும் ஆனந்த நிலைபேறு என்றும் கூறியிருத் தலால் ஆன்மாவிற்கோர் ஆனந்த முண்டென்பதை மறந்துவிடு வாயாக.

ஆன்மாதன்னையே கண்டிருப்பது முத்தியன்று. ஏனெனில், இன்பம் ஆன்மாவின் குணமாகில் குணகுணிகள் வேறினமை யின் ஆன்மாவிற்கோரனுபவமின்றும். அன்றியும் “முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பார்” என்றும் ஆன்றோர் வாக்கியத்துக்கும் விரோதிக்கும். ஈசனைக் காணவேண்டுமென் செய்யுந்தவங்க ளெல்லாம் பொய்யாகித் தன்னையே தான் காண்டல் மெய்முத்தி யாகில் அத்தவங்களெல்லாம் வீணாய் முடியும்.

வின் சுவானுபவத்தை சுவானுபவமாகவும் கொள்வது அறிவு அநுபவமெ ன்பதின் பேதம் கொஞ்சம் தெரியவேண்டும். நான் அறிகின்றேன் நான் காண்கின்றேன் நான் கேட்கின்றேன் என்று அறிவு முனைத்து நிற்பது அறிவு. இதனைத்தான் சுட்டறி வென்றும் சொல்வது (consciousness) அப்படி ஏதானுமொன்றை யறியுங்கால், அநுபவம் (இன்பம்) நிகழும். அவ் வநுபவத்திலே அது அதுவாய் அழுந்திநிற்க, அறிவுமுனைத்திடாது அமி ழ்ந்தி, அநுபவயாத்திரையாய் ஆன்மா நிற்கும். இப்படி நின்றால் தான் அநுபவம் முற்றி நிற்கும். இதையே அத்துவித அநுபவமென்றது. எப் படி யெனில், ஒருவன் சங்கீதம் கேட்டுழி, அறிவும் அநுபவமும் நிகழுகி ன்றது. நான் சங்கீதம் கேட்கின்றேன் மிகவும் இனிமையாயிருக்கின்றது என்ற ஞானம் வரில், இதிற் சுட்டறிவு, தேதஅறிவு உண்டாகி, இன்பமு திர்ச்சியுமுண்டாகாது. அப்படி சங்கீதத்திலேயே அதுவதுவாகி லயப்பட்டு பரவசமாய் நிற்தல் அநுபவமுதிர்வு, ஆனால் ஆன்மாவின் அறிவு ஒழிந் துபோகவில்லை. முனைக்காமல் அழுந்தியே நின்றது. நினையாமல் நினை த்தல், நோக்காது நோக்கல், கேளாது கேட்டல் என்னும் பிரயோகங்க ளின் கருத்து மிதுவாகும். ஒருவன் சங்கீதத்தில் சுட்டறிவின்றி அழு ந்தி நிற்தல் சுத்தமானவிஷய அறிவு அல்லது அநுபவமென்றும் (Pure objective feeling or consciousness) அப்பொழுது விஷயி (subject) இல்லாமலுமில்லை, யென்றார், பேயன்பண்டிதரும். என்னெனின் அவ்வித அறிவு ஒன்று இல்லாவிடில், அநுபவமே சித்திக்காது. சங்கீத இன்பத் தோடு சிவானந்தத்தை வைத்து நோக்கில், இவ்விதம் சுவானுபவம் சிவானு பவமானுங் காணலாம். பர்]

ஆன்மாவிற்கு ஆனந்தமுண்டாகில் எண்ணில்லாத பிறவியையும் இறப்பையும் அவ்வான்மா எய்தவேண்டாம். இரும்பைச் சேர்ந்த தீயின் குணம் இரும்பின் குணமாகத் தோன்றுதல் போல ஆன்மாவிற்கேற்றும் பேரின்பம் ஆன்மாவோடு இரண்டற சிற்றவின் அவ்வான்மாவின் குணம்போற்றென்றும். ஆன்மாவிற்கு ஆனந்தமில்லை என்று அறுதியிட்டதால் ஆன்மாசத்தாகியும் சித்தாகியும் சிந்ததைதவிர ஆனந்தமயனாய் நிற்கவில்லை. சச்சிதானந்த ஈசன் ஒருவனே. ஆதலால் ஆன்மாமுத்தியில் மும்மலங்கள், நீங்கப்பெற்று சிவானந்த வெள்ளத்திறிற் றினைத்து அவ்வானந்த மயமாய்நிற்கும். மேற்கோள்.

உள்ளமல நீங்கி யோங்கு சிவானந்த

வெள்ளத்தினே தத்துவாய் மேவுதலே—கள்ளிழிபூங்

கொத்தார் விரிசடையார் கூறுந் சிவாகமத்திற்

சித்தாந்த முத்தியெனத் தேர்.

ஒங்குணர்வினுள் ளொடுங்கி யுள்ளத்து ளின்பொடுங்கத

தூங்குவர் மந்தேதுண்டு சொல்.

நற்பர சிவத்துள் நண்ணுபே ரின்பஞ்

சிற்பரனந்த தரிசன மாகும்

பெறும்பேரனந்தப் பெருக்திற் கலந்தாங்

குறுவதானந்த யோகம தாகும். ”

அன்புருகி யுறையாது நெகிழாது பற்று

தனைந்தநிலை தேரியாதங் கமுந்தில மகத்தான

வன்பசுகமே பரமானந்த தரிசனமா

மலைதெளிய வருகின் பொன்போற் சலன்மின்றும்

புன்புரமானந்த யோக நிறைநீரிற்

பெருகவிழித்தவற்கு நிலந்தோன்றுமாபோ

லொன்றவருகிய செம்பிற்கண்டபொறி தோன்றுவபோ

லுளத்தறிவிற் செருக்குவர வானந்த முதிக்கும்.

என்ணையறி வென்று நென்னறிவிலானந்தந்

தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமு—மென்னைபுன்னைப்

பாராமறைத்ததுவே பாசமென்று நிம்மூன்று

மரராபந்தவர் முத்தராம்.

“முத்தன் சிவானந்தன் தன்னை யருந்தி முதல்வனையு
நித்தம் பூரிவிலனென்றாக மங்கணிகமுத்தலினு
லத்தனதானந்த மெய்தர்து யிரென்றறைந்தசொற்றா
னுத்தம்முத்தி யுணராதவர்களுரைக்குஞ் சொல்லே.”

பத்திமையாற் பணிந்தடியேன் றன்னைப்பன்னுட் பாமலை
பாடப் பயில்வீர்த்தானே, யெத்தேவுமேத்து மிறைவன்றன்னை யெ
ம்மானே யென்னுள்ளத்துள்ளேயூற, மத்தேனையமுதத்தை யா
வின்பாலைப் யண்ணிக்குந் தீங்கரும்பை யானையாதிப் புத்தேனே
ப்புள்ளிருக்கும் வேளுரானைப் போற்றாதே யாற்ற நான் போக்கி
னேனே.

தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொடங் காண்டொறும் பேசுந்தோறுமெப்போது
மனைத்தெலும் புண்ணைக் வானந்தத்தேன் சொரியுங்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ.

முகத்திற்கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற்கண்கொண்டு காண்பதேயானந்தம்
மகட்குத் தாய்தன்மணுளேடாடிய
சுகத்தைச் சொல்லென்றற் சொல்லுமாறெங்கனே.

ஆனந்த வெள்ளத்தழுந்துமோ ராருயிரீருருக்கொண்
டானந்தவெள்ளத்திடை தினைத்தாலொக்குமம்பலஞ்சே
ரானந்தவெள்ளத்தறைகழ லோனருள் பெற்றவரி.
ஆனந்தவெள்ளம் வற்றாது முற்றாதிவ்வணிநலமே.

S. பால்வண்ணமுதலியார்.

நக்கீரர்.

நக்கீரதேவர் என்பார் கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் தலைமை பூண்டவர். அவர் தனக்கிருந்த கல்வியின் வல்லமையால் இறைவன் முன்னரும் வீரம் பேசினேர். இவர் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை, கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி, திருவீங்கோய்மாலையெழுபது, திருவலஞ்சுழிமும்மணிக்கோவை, திருவெழுகூற்றிருக்கை, பெருந்தேவபாணி, கோப்பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றித் திருக்கலிவெண்பா, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்முதலிய பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் நெடுநல்வாடை நீங்கலாக மற்றவை பதினேராவ் திருமுறையிலுள்ளன. கோப்பிரசாதம், கலிவெண்பா, பெருந்தேவபாணி மூன்றும் இறைவன் தன் மீது சீற்றங்கொண்ட போது அது தணியப்பாடப்பட்டன. இவையனைத்தினும் திடபத்தியினையும், தத்துவஞானத்திற் குரியவற்றையும் பூர்வசரித் திரங்களையும் நன்கு விளக்குகிறது. அவையாவும் எவராலும் விரும்பத்தக்கன. இவர் பிரபந்தங்கள் சமயஞ்ஞரவர்கள் சந்தானஞ்ஞரவர்கள் பிரபந்தங்களுக்கு முன்தோன்றியன இவ்வுண்மையினை யறியாத வைணவர்கள் பத்திமார்க்கத்திற்குத் தங்கள் ஆசிரியர்களே பூர்வீகராவரென நினைக்கின்றார்கள். இவர்கள் பதினேராவ் திருமுறை ஆசிரியர்களைப்பற்றிச் சிறிது மாராயாதவராவர் இவ்வாசிரியர்கள் வைணவ ஆசிரியர்கட்கு வெகுகால முந்தியவர்கள் இவ்வைணவர்கள் சைவசமய உண்மையினையும் தெரியாதவர். இத்தகையினர்க்கு இத்திருமுறைகள் ஆச்சரியத்தினை விளைவிக்கு மென்பதிற் றடையிலலை. சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனப்படும், தாத சற்புத்திர தாச சன்மார்க்கங்களை வெகு பண்டைய காலத்தவராகிய நக்கீரதேவர் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மையினைக் கபிலைபாதி காளத்திபாதியில் சில காட்டுகின்றோம்.

உண்மைவணக்கம்.

சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமாம்
நல்லிடிஞ்சு லென்னுடைய நாவாகச்—சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலே மேலிருந்த
பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பெற்ற.

மனக்கோயிலான்.

பெரியவர் காணீரென் னுள்ளத்தின் பெற்றி
தெரிவரிய தேவாதி தேவன்—பெரிதுந்
திருத்தக்கோ ரேத்துந் திருக்கயிலைக் கோண்
யிருத்தத்தான் போந்த திடம்.

தாசோகம்.

பண்டு தொடங்கியும் பாவித்து நின்கழற்கே
தொண்டு படுவான் றொடர்வேனைக்—கண்டுகொண்
டாளத் தயாவுண்டோ வில்லையோ சொல்லாயே
காளத்தி யாயுன் கருத்து.

பிறவிக்கு அணை.

நிலையிற் பிறவி நெடுஞ்சுழியிற் பட்டுத்
தலைவ தடுமாறு கின்றேன்—றொலைவின்றிப்
போந்தேறக் கைதாராய் காளத்திப் புத்தேளிர்
வேந்தே யிப்பாசத்தை விட்டு.

மணவானன்.

மகிழ்ந் தலரும் வண்கொன்றை மேலே மனமாய்
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துள்ளே நெக்குத்—திகழ்ந்தலங்கும்
விண்ணிறங்கா. வோங்கும் வியன்கயிலே நெய்யாயென்
பெண்ணுறங்கா ளென்செய்கேன் பேசு.

பஞ்சாட்சரம்.

வாயிலே வைக்கு மாவின் மருந்தாகித்
திய பிறவீரோய் தீர்க்குமே—தூயவே
நம்பெருமா தேவியொடு மன்னு கயிலாயத்
தெம்பெருமா னோஞ்செ முத்து.

இதுவுமது.

அஞ்செழுத்துங் கண்ட ருமறைக ளாவனவு
மஞ்செழுத்துங் கற்கு வணித்தாஞ்—நஞ்சுசித்த

காளத்தியார் யார்க்குங் காண்டற் கரிதாய்ப்போய்
நீளத்தே நின்ற நெறி.

பசுஞானமும்-பதிஞானமும்.

உணருங்கா லொன்றை யுருத்தெரியக் கண்டாய்
புணருங்கா லாரமுதே போன்று—மிணரிற்
கணியவாஞ் சோலைக் கயிலாய மேயா
யினியவா காணின் னியல்பு.

அபேதம்.

உரையும் பொருளு முடலு முயிரும்
விரையு மலரும்போல் விம்மிப்—புரையின்றிச்
சென்றவா றேங்குந் திருக்கயிலை யெம்பெருமா
நின்றவா றெங்கு நிறைந்து.

அத்தவதம்.

யானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பதனை
யானென்றுங் கொண்டிருப்ப னாலுந்—தேனுண்
டளிகடாம் பாடு மகன்கயிலை மேயான்
றெளிகொடான் மாயங்கள் செய்து.

அருள்.

சார்ந்தாரை யெவ்விடத்துங் காப்பனவுஞ் சார்ந்தன்பு
கூர்ந்தார்க்கு முத்தி கொடுப்பனவுங்—கூர்ந்துள்ளே
முளத்தி யானிப்பார் முன்வந்து நிற்பனவுங்
காளத்தி யார்தங் கழல்.

சதுர்த்தம்.

அவரோ னெடுமா லமரர்கோன் மற்றும்
பலராய்ப் படைத்துக் காத்தாண்டு—புலர்காலத்
தொன்றாகி மீண்டு பலவாகி நிற்கின்றான்
குன்றாத சீர்க்கயிலைக் கோ.

நிற்க, நக்கிரதேவர் இவ்வந்தாதியினும், திருக்கண்ணப்ப
தேவர் திருமுறத்தினும் கண்ணப்பநாயனார் அரிய பத்தியினை
மிக வியந்து பாராட்டுகின்றனர். இதையதுசரித்தே அருண்
மொழியாராகிய சேக்கிழார் விஸ்தாரமாகப் பெரிய புராணத்
தில் கூறியுள்ளார். அரிய பத்திக்கு உதாரணமாக மாணிக்க

வாசக சுவாமிகளும் சங்கராசாரியரும் கண்ணப்ப நாயனாரை யே வியந்து பாராட்டுகின்றன ரென்பது யாவரு மறிந்த வுண் மையே.

ஒரு காலத்தில் நக்கீரதேவர் யாத்திரைசெய்த போது இடையிலே பூதமொன்று இவரைப் பிடித்து முன்னமே ஒரு குகையில் தான் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டிருந்த 999 பெயர்க ளுடன் சேர்த்து யாவரையும் விழிங்கிங் ட உத்தேசித்திருக்கை யில், நக்கீரதேவர் திருமுருகாற்றுப்படையினைப் பாடியவுடன் முருகக்கடவுள் பிரத்தியட்சமாகி அவ்விடையூறின்றி இவரை யும் மற்றையரையும் நீக்கினர். அதுமுதல் இத்திருமுருகாற் றுப்படையைப் பாராயணஞ் செய்யில் சகல இடுக்கண்களு னீங்க முருகக்கடவுள் கிருபை கிடைக்குமெனும் நம்பிக்கையு டன் சைவர்கள் படித்துவருவதுடன் முருகக்கடவுள் திருவரு னுக்குப் பரத்திரராகின்றனர். முருகக்கடவுள் அருள்பெற்றா னெருவன் மற்றொருவனைக் கண்டு அவ்விறைவனது படைவிடு களாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருவாவின்ன்குடி (பழநி), திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை (களாழகர்கோயில்) சென்று வழிபடின் திருவருளடையலாமெ னவற்புறுத்தி வழிப்படுத்தலைத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. இப்படையுள் பெருமான் விபவத்தையும் அருள்விளை யாடலையும் தெரிவிக்கின்றது. இடையிடையே, கடல், ஆகா யம், மலை, காடு, சூரியன், சந்திரன், விருட்சம், புஷ்பம், பட்சி முதய சிருஷ்டிவர்க்கங்களி லமைந்துள்ள இறைவன் மாட்சிமை களை விளக்குகின்றது. நாம் நேரே கடவுளை நமது சீவகரணங்களால் பார்க்கக்கூடாது. உண்மைத் தீர்க்கதரிசிகள் உலகசி ருஷ்டியின் சுபாவமாக வமைந்துள்ள சிங்காரங்களால் கடவுளின் மகிமையினைக்கண்டு ஆனந்தமடைகின்றனர். இவைமுதலிய காரணங்களால் நக்கீரதேவர் நூல்களைத்தும் பத்திக்கு ஏது வானவைகளேயாம்.

[இவ்விஷயம்-ஜே-யம்-நல்லசாமிபிள்ளையவர்கள்

ஆங்கிலேயத்தி லியற்றியதின் மொழிபெயர்ப்பு.]

மணவழகு.

அத்வசோதனை.

ஏவயோநன்னவிஜயே ஸர்வாத்வாவதி தீக்ஷயா |

தீக்ஷிதஸ்யோதுநாபந்தாந் நபிபேதி பவாத்மகான் ||

என்றது பராக்கியை யென்னுமாகமம். இவ்விதமாக சகல அத்வாக் களின் சோதனையை தீக்ஷையாலறிந்தவன் சம்சாரபந்தத்திற் பயப்படான் என்ற பொருள்படும்.

இப்பொழுது அத்வாவென்பதென்ன? அதன் காரியமென்ன? அதனா லடையக்கூடிய பிரயோஜனமென்ன? வென ஆராயவே இங்கு கூடியிருக் கின்றோம். எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் பெரியதாகையாலு, இதனைப் பற்றி சலிஸ்தாரமாக இச்சபையின் முன்னர் சென்றவாண்டில் வேதாரணி யம் ஸ்ரீமான். வை. இரமணசாஸ்திரிகள் பேசியிருப்பதால் அதனையே யானும் எடுத்துப் பேசுவது தகுதியற்றதாயினும், அப்பீரசங்கம் ஆங்கிலம் கற்றோருக்கே பயன்பட்டதே யொழிப மற்றையோருக்கு அறிய இயலாத தாயிற்று. அவர்களும் கேட்டு ஆனந்தமடையும் பொருட்டு தெரிந்தமட் டில் சொல்ல முன்வந்ததில் குற்றங்குறைகளிருப்பினும், சபையோர் என் னைமன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

அத்துவாவென்ற பதத்திற்கு வழியெனப் பொருள்தரும்; அதாவது சிவபெருமானையடைவதற் குற்ற வழிகளாகும். சாஸ்திரிகள் இதனை விவ காரிக்கும் போது. "Though the word *adhvan* eludes definition however skilfully we may endeavour to put forth one yet "I think it will be an apt description of the general nature and character of the *adhvans*, if I borrow a term from physiological psychology of the westerns and say that the *Shadadhvans* are the six *Conduction-paths* of matter in uni-verse and in Man, along which the Light of the Father or the Holy Spirit works to bring about the redemption of souls." என்றார்.

„அத்துவா வென்பதை எவ்விதமாக வேனும்வியவகரிப் போமென்றா லும் முடியாதகாரியமாயினும், வியவகரிக்கும் வகையில், மேல்நாட்டாரது தேகக்கூற்று முறைப்படி. ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு சிவபெருமானி ன்கிருபா நோக்கம் பிரதி மனிதனிடத்தும் உலகத்தினிடத்தும் செல்ல அதனால் ஓரிடத்திற் கொண்டிபோப் சேர்க்கும் அறுவழிகள். என்கிறார் ”

சிவபெருமானுக்கு மரம்போல் சக்ஷரூபமும், மரத்தினது நிழலைப் போல நிட்களரூபமும்பூவும் மணமும் போலசக்ஷநிட்களரூபமும் உண்டென்றாலும், அத்துவா வென ஒன்று என்பதென்னை என்னும் ஆசங்கை யெழுந்தபோது ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது சிவஞானசித்தியில்.

அத்துவாமூர்த்தியாக வறைகுவதென்னை யென்னி
னித்தனாய் நிறைந்தவற்றினீங்கிடா நிலைமை யானுஞ்
சித்துடன சித்திற்கெல்லாஞ் சேட்டிதனாகலானுஞ்
வைத்த தாமத்துவாவும் வடிவெனமறைக்கெல்லாம், என்பர்.

இச்செய்யுளுக்கு எழுதிய உரைகாரரெல்லாம் விசேஷமாக எழுதாமற் போயினும், இலக்கணவிளக்க பரம்பரை சிதம்பரநாத தேசிகர்தா மெழுதிய உரைவிசேஷக்குறிப்பில் “ அத்துவாவடிவான முறையெங்ஙன மென்னில் சாந்தியதீதகலை திருமுடி; சாந்தி திருமுகம்; வித்தையார்பு; பிரதிட்டை குப்பம்; நிவர்த்தி முழந்தாளும் பாதமும்; பஞ்சகலையும் அங்கமாகவும், புவநங்கள் உலோமம்; வர்ணங்கள்தோல்; மந்திரங்கள் சோரி, பதங்கள் நரம்பு, தத்துவங்கள் என்பும் சதையும். இப்படியாரத்துவாவும் சதாசிவற்கு திருமேனி அவருக்குப் பிராணன் பரமசிவனெனவறிக, என்றெழுதுகிறார்.

அஃதாவது அத்துவாக்கள் ஆறென்றும், அவை அடைவேகலை, புவனம், வன்னம், மந்திரம், பதம், தத்துவம் எனப்பெயருடையன வெனவும் பெற்றும்.

இதனையே மகா ஞாதாவான திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில்.

“ தத்துவம் ஆறறு தன்மது வேழ்கோடி

மெய்த்தருவன்னம் ஐம்பாடுஎன்று மேதினி

வத்து இருதூற்றிருபத்து நான்கு எண்பாடுன்னு

வைத்தபதம் கலைஓரைந்தும் வந்ததே ” என்றார்.

தத்துவம் முப்பத்தாறு-சப்தகோடிம்காமந்திரங்கள், வர்ணங்கள் ஐம்பத்தொன்று, இருதூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்கள். பதம் எண்பத்தொன்று, கலை ஐந்து.

சிவதீக்ஷை பெற்றவர்கள் நித்தியகா மாதுஷ்டானங்களில் வருவனவாயினும் அவற்றை ஏற்காதோரும் அறியும் படி ஐம்பூதங்கள், ஞானந்திரியங்கள் 5, தன் மாத்திரைகள் 5, சர்மேந்திரியங்கள் 5, அந்தக்காணம் 3, ஆக்ககூடிய 24ம் ஒன்றான ஆத்மதத்துவமும், சுத்தாசுத்த தத்துவமெனும்பெயர்பெற்ற காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை யென்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் எழுப்து, சுத்த வித்தை, சகவரம், சாதா

க்கியம், சத்தி சிவம் என்னும் சிவதத்துவங் ஐந்தும் கூடி தத்துவங்கள் மூப்பத்தாறாயின.

மந்திரங்கள் ஏழுகோடி அவைவிரித்தின் பெருகும். வர்ணங்களாவது அக்ஷரங்களென்னப்படும். அவை அகாரமுதல் க்ஷகார இருவாய் ஐம்பத தொன்று. மேதனி அல்லது புலநங்கள் பத்களாய்ப்பழுதல் அகநாஸுதை இறுதியாக இருநூற்றிருபத்து நான்கு. பதங்கள் மகாதேவபதம் முதல் ஓங்கார பதமிறுவாய் என்பத்தொன்று.

கலை, நிவர்த்தி, பிரதிஷ்டை வித்தை, சாந்தி, சாந்திய தீதமென ஐவகைப்படும்.

மேலேச் செய்யுளில், வந்ததே, என்பதால் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்று வியாபக வியாப்பியமுதையாய் ஏற்பட்டதென்பது பெறப்படும். அதாவது தத்துவங்கள் புலனத்தின் பாற்பட, புலநங்கள் இப்படி ஒவ்வொன்றாகக் கலையினி லொடுங்கும். அவைபாவன நிவர்த்திகலையின் பாற்படுவது தத்துவமொன்று, புலநங்கள் நூற்றெட்டு, வண்ணமொன்று, பதம் இருபத்தெட்டு. பிரதிட்டையின் பால் தத்துவம் இருபத்துநான்கு, புலநங்கள் 56, வர்ணங்கள் இருபத்துநான்கு, பதம் இருபத்தொன்று, மந்திரம் 2. வித்தையின் பால் தத்துவம், 7 புலனம் 27, வர்ணம், 7 பதம் 20, மந்திரம் 2.

சாந்திகலையில் தத்துவம் 3, புலநங்கள் 18, வர்ணம் 3, பதம் 12, மந்திரம் 2ம். சாந்திய தீதகலையில் தத்துவம் 2, புலனம் 15, வர்ணம் 16, பதம் ஒன்று, மந்திரங்கள் 3ம் ஒடுங்கும்.

இப்படி மந்திரங்களை முடிவில் நிறுத்திய டோதினும் மந்திரங்கள் தன் முக்கியமான வைகளாய் ஏற்படுகின்றன. மந்திரங்களாவன மனநினிடை யுண்டாகும் எண்ணம்மாகும் அவைகளை காரியப்படுத்துவதும் அதுவே அன்றியும் சிவபெருமானை யெளிதிலடைய அதுவே வழியன்றி அவரும் மஹாமந்திரம், பஞ்சாக்ஷரிபோன்ற மந்திரங்கள் மூலமாகநிறைந்திருக்கின்றார். நாம்நினைந்தோறும் பலர்மந்திரமஹிமையால் பலஅதிதேவதைகள் வசமாழிருப்பதை சகஜத்தில் காண்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் கட்டுண்டிருப்பதாகக் கருதக் கூடாது. அவர்கள் மந்திரங்களிடத்துள்ள பிரீதியால் அப்படி யிருப்பதாகக் கொள்ளல்வேண்டும். அப்படியாயின் பஞ்சா க்ஷரி முதலாய் மஹாமந்திர கர்த்தாவான சிவபெருமானைக் கூறு வானேன்? இதனையே அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

மந்திரம் அத்து வாவின் மிகுத்தொரு வடிவமாகத் தந்து அரணுக் கென்னிற் சகத்தினுக் குபாதானங்கள் விந்து மோதினினிசான் மூன்று மிவற்றின்மேலாகி விந்துச் சிந்தையார்த்தி மாண சிவசத்தி சேர்ந்து நிற்கும், என்றார்.

அதாவது இப்பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக்காரணமான குண்டலினும் சுத்தமாயை, அசுத்தபாயை, பிருதிவிமாயை, மென்றும் மூன்று உபாதனைகருவிஞ்ஞர் சுத்தமாயையான விந்துவில் ஆன்மாக்கள் மனதினற் கூட உன்னுதற்கரிய சிவசத்தியதனையதிட்டித்து நிற்க அதனில்வாக்குண்டாய் அதன் காரியப்பாடாக மந்திரங்களுண்டாக அவை சுத்தனான சிவபெருமானுக்குதிருமேனி பாகின்றன. இதனையே பின்னரும் சித்தியாருடையாரும், சுத்தமாம் விந்துத் தன்னிற் றேன்றிய வாத லாணுஞ் சத்திதான் பிரேரித்துப் பின்ருனதிட்டித்துக் கொண்டே யத்தினற் புத்திமுத்தி யளித்தலா லரணுக் கென்றே வைத்தலா மந்திரங்கள் வடிவென மறைக்கெல்லாம்.

என்றார். அத்தினால் என்றதனால் சத்தியாநுண்டாக்கப்பட்டு பிண்காரியப்படுத்தி நிற்கும் மந்திரங்களைக்கொண்டு சிவபூசை, அக்கினிகாரியம் முதலியவை செய்ய சிவபெருமான்போக மோகஷங்களை தந்தருளுகிறான் என்றேற்பட்டது. இன்னும் மந்திரங்கள் சத்தசோடியென்றே? *அவை யெல்லாம் விசேஷமானவையே யெனினும் விசிட்டம் இருக்க வேண்டிய தவசியமாகலின் அதனைப்பின்வரும் விருத்தத்தாற் கூறுகின்றார்.

மந்திர மதனிற் பஞ்சமந்திரம் வடிவமாகத்

தந்திரஞ் சொன்ன வாயிங் கென்னென்றிற் சாற்றக்கேனீ

முந்திய தோற்றத்தாலு மந்திர மூலத்தாலு

மந்தமில் சத்தி யாதிக்கிசைத்தலு மாகுமன்றே.

என்றார்

அதாவது மந்திரங்கள் சப்தகோடியாக அவற்றுள் பஞ்சபிரம்மங்கள் வீசேஷத்திற்கு பாத்திரமெப்படியென்னில் எல்லாம் சுத்தமாயை மூலமாக உண்டாயினும், அப்படியுண்டாவதற்கு அடிப்படையாக விருப்பது இந் தப் பஞ்சப்பிரம்மங்களே யாகையால் ஆகியாகிய சதாசிவமூர்த்திக்கு ஈசானி, பூரணி, ஆரத்தி, வாமை, மூர்த்தியாகிய சத்திகளைந்தும் ஈசானமு தலிய பஞ்சமந்திரங்களையும் அதிட்டித்துக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியங்க ளைச் செய்கையால், இவ்வைந்துமே திருமேனியாயிற்று.

இவ்வைந்து திருமந்திரங்களையுமுடைய கர்த்தாவின் செய்கைகளின் னின்னவென கவனிப்போம். முதலாவதான நிவர்த்தி கலைக்கு ஏற்பட்ட

*. சப்தகோடி என்றது ஏழு கோடி என்றனைக்கெண் அல்லவென்றும், ஏழு மந்திரங்களின் கோடியில் அல்லது கடையில் நின்றமந்திரங்கள் என்றும் எம்மையாண்ட காஞ்சுகர் ஞானப்பிரகாசமடாலயத் தெழுந்த ருளியிரானின்ற ஸ்ரீமகா சந்நிதான செவிமறிவுறுத்திற்று. இதற்கு நிதரி சனமாக, மேலே கலைகளுக்குப் பிரித்த மந்திரங்களின் எண் ஏழேயாகின் தது. [ப-ர்.]

தத்துவம் பிருதுவி, இந்தப் பிருதுவிதத்துவந்தான் வெகுதுட்பமானது. இந்தப் பிருதுவிதத்துவத்திற் செய்யும் காரியங்களைக்கொண்டுதான் மற்றவை ஏற்படவேண்டும், நன்மை செய்யில் நிவர்த்தியிலும் தீமையிழைக்கில் பிரவர்த்தியி லகப்பட்டு உழலவும் கூடிய இரண்டு வழிகளையுடையது இதுவாகும். இதற்கு அதிதேவதையான பிரம்மாசிருஷ்டித்தொழிலைச் செய்கின்றார். அதெப்படியெனில்; பதிபசுபாசம் என்பது சித்தாந்திகட்கு சங்கற்பமாகையால், பதியான பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளால் குடிசையில் நாதம் தோன்றும், நாதத்திலிவந்து தோன்றும், விந்துவிலே சாதாகியம் தோன்றும், சாதாக்கியத்தில் மாகேசுரம் தோன்றும், மாகேசுரத்தில் சுத்தவித்தை தோன்றும். இவை சுத்தமாயை யென்று சொல்லப்படும். குடிசைபென்பது என்ன, விந்து வென்பதென்னவெனின் சுவயம்பு ஆகமத்தில்.

ஸ்ரிஷ்டிகாலேதுகுடிசை: குண்டல்யாகாரைஸ்தித: |

தந்தம்யேனானமுத்பந்நம் தத்ரூபம்நாதமுச்சயதே ||

என்று சொல்லப்படுகிறது.

அதாவது சிருஷ்டிகாலத்தில் குடிசை (அதாவது பிரணவம்) குண்டலி அல்லது நித்திரையிலிருக்கும் அரவுபோல் வீணாவாக உண்டாயிற்று; அதன் மத்தியில் நாதம் உண்டாயிற்று. அதுதான் ஞானமென்பது. இந்தக் குண்டலியே குடிசை. அதுவே பிரணவ சொரூபம். இந்தக் குடிசை அல்லது சுத்தமாயை யினிடத்துத்தான் ஆன்மாக்கள் ஓடுக்கம். சுத்தமாயை யென்றழைப்பானே னெனில் ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர்கள் பக்குவத்துக்கு தக்கபடி ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்றுமலங்களுண்டு; இவைகளினின்றும் அத்தீதமாகையால் சுத்தமாயை என்றழைக்கப்படுவது. இந்த மும்மலங்களில் ஆணவமலமொன்றுமே யுடையாரை விஞ்ஞானகல ரென்றும், ஆணவம் கன்மம் இரண்டுமுடையாரை பிரளயாகலரென்றும், ஆணவம், கன்மம், மாயை மூன்றுமுடையாரை சகளரென்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த குடிசை யடித்து இப்பசுக்கள் ஓடுக்கமென்றோம். இவ்வான்மாக்கள் பரிணமவிதியால் ஈசுரனது கிருபாநேக்கம் உண்டாக நிவர்த்திகலைக்குட் படுகின்றன. நிவர்த்தி என்பதற்கு இங்கு பாசீக்கம் என்று பொருள்தரும். ஆன்மாக்கள் கேவலா வஸ்தையிற்பட்டு பிரக்ஞைபெறவேண்டிய விடம் இதுவே. ஆகையால் இதனை சிருஷ்டி என்பதும். மேலே இந்த தத்துவத்தில் உண்டாகியதைக் கொண்டுதான் மற்றவை என்றதுவும் இதற்கு அடுத்த கலையான பிரதிஷ்டா கலையில்தான் இந்தக்கலையில் ததுகரணபுலன டோகங்களைச் சரியான வழியிற் பிடிக்கவேண்டும். இங்குதான் ஆணவமலம் கண்ணுக்குபடலம் போற் காணப்பட

மெது. மாயையின் வசத்தினால் அதன் வஞ்சனைக்குட் படுவானாகில் கரையேற வழியில்லை. அதனைத்தவிர்த்து முற்படுவானாகில் ஈசரகிருபையும் கை கூடி கண்ணினைமறைக்கும் மாசு விலக்த்தலைப்படும், இது தான் ஸ்தூலபிரகிருதியில் ஸ்திதியென்பது. இதற்கு அதிதேவதயாக விருப்பவர் மஹாவக்ஷணம்.

இதற்கு அதித்தகலை வித்தை. இதுவும் அசுத்தயாயா காரியமாயினும் ஸ்தூலபிரகிருதியினின்றும் சூக்ஷ்மபிரகிருதியிற் செல்லும். இந்த சூக்ஷ்மப்பிரகிருதியில் சம்ஹாரம் எனப்பெயர் பெறும். இதற்கு அதிபதியாகவிருப்பவர் ருத்திரமூர்த்தி. ஸ்தூலதேகம் சம்ஹாரம் செய்யப்படுவது தொன்றென்பதாயினும் அந்தரார்த்தத்தில் ஆன்மாவுக்கு பந்தசேதனம் ஆகின்றது தென்பது தான் சம்ஹாரமென கொள்ளல் வேண்டும். அவனருள் பரவிக்க நாட வவற்றையும் செய்கிறோம் அடைகிறோ மென்று கொள்ளும் வரையில் நமக்கு ஈடேற்றம் கிடையாது. இந்த வித்தியாகலையில் தான் சிவபெருமானது சோதனைகளும் நடப்பது. நமது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் எத்தனையோபேர் சோதிக்கப்பட்டிருப்பது அறியாத காரியமல்ல இதற்கு பயப்படாதவன் தான் திருவடிநிழலைச் சேரக்கூடியவன். இது தான் தசகாரியத்திற் கூறிய ஆத்மதெரிசனமும்.

இதற்கு அதித்தகலை சாந்தி. அதாவது பசு அவஸ்தைப்பட்டு கன்மம் மாயை என்னும் இரண்டிலங்கலையும் விட்டு மூலமலமொன்றுடன் வந்து சாந்தியடையக்கூடியது. இதற்குதிரோபவ மெனச்சொல்லுவார்கள் பெரியோர். இது சுத்தவித்தைசாதாக்கியதத்துவங்களில் நிற்கும். இதற்குமேகரன் அதிதேவதயாக நிற்பர்.

இதற்குத்தபடிதான் சாந்தியதித்தகலை. இந்தப்பாதம் தான் அதுக்கிரகம், சர்வேசுரனது திருவடி நீழலையடைவது இதிற்றான், இந்தப்பாதம் கடைப்பது கடந்தஞானிட்டுகேயன்றி எடுத்துப்பேசத்தற்கும் வகையறியா எம்மைப்போன்றவர்களுக்கன்று. இதற்குமேலும் பதங்கள்மேலே கூறினமாயினும் அவை இத்தன்மைய வென்பாமும் அறியோம். சொல்லக்கேட்டிருப்பினும் வியவகரிக்கச்சதியுடையோ மல்லோம் இப்படி ஈசன் அதுக்கிரஹிப்பனென்பதை அருந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் என்னும் திரு விருத்தத்தில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். ஆக, இவ்வத்துவாக்கள் இவையென்பதும் இவற்றின் காரியங்கள் இன்னின்னவை பென்பதும் எடுத்துக் காட்டினோம். இன்னும் அந்த அத்துவாக்களின்விசேஷத்தை ஆன்மாயறியுங்காலத்தை மத்திய ஜாக்கிர அவஸ்தையென்று சொல்லுவார்கள். இதனையே திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில்.

நாடி மண்டல மூன்று நலந்தெரிந்து
 ஒம் மவரோம் உள்ளிருபத்தைஞ்சும்
 கூடுவர் கூடி குறிவழியே சென்று
 தேடிய பின்னர் திகைத்திருந்தார்களே,
 சாக்கிர சாக்கிர மாதித் தலையாக்கி
 ஆக்கியதூல மளவாக்கி அதிதத்து
 தாக்கிய வன்பான் தாண்டவஞ் சார்ந்தது
 தேக்கும் சிவமாதல் ஐந்தும் சிவாயமே.

என்றார்.

இதனை நன்றாயறிக, அவஸ்தை யென ஒன்றுசூறிப்பிட்டோம். அஃதென்னவென அறியவேண்டு வதசியமாகும். அவஸ்தைகள், கீழாலவஸ்தையல்லது கேவலாவஸ்தை மேலாவஸ்தை அல்லது சகலாவஸ்தை, சத்தாவஸ்தை யென மூன்றாய், மூன்றிற்கும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தவத்தைகளுடன் கூடபதினைந்தாகி காரணாவஸ்தை மூன்றும் கூட பதினெட்டவஸ்தைகளாம், இந்த கேவலாவஸ்தையிற்றான் ஆன்மா பரிமிப்பது, பிறகு நந்தியடையும் பொருட்டு சகலாவஸ்தை யென்னும் படியேற இருளினின்றும் கரையேறியவொருவன் வெளிச்சத்தைக் காணினும்முடத் தேனயிறற் போன்றது. இதற்காகத்தான் சம்சார சாகரத்திற் தள்ளுண்ணப்படுகிறான். இதினின்றும் கரையேறியவன்ருன் சத்தாவஸ்தை யென்றுசொல்லப்படும் நின்மலாவத்தையைப் பிடிக்கிறான். இந்தப்பாதத்திலுள்ள முதற் படியைத்தான் திருமூலர் கூறுவதும். இதன் விரிவை சிவபிரகாசக் கட்டளையிற் காணலாம் இப்பொழுது மேலே கூறிய பின்பா தெற்றெனவிளங்கும்.

முதற்பாவில் கூறிய மண்டல மூன்றும் என்றது அக்ரி, ஆதித்திய சந்திரமண்டலங்களை-நிவர்த்தியினின்றும் பிரதிஷ்டா கலைக்குச் சென்றதும் அக்கினிமண்டலமுண்டாகிறது. இது ஆன்மாவின் சூக்ஷ்ம தேகத்தில் மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணி பூரகம் என்னும் மூன்றுஸ்தானங்களிலும் வியாபகம். ஆதித்தியமண்டலம் வித்திடாகலைக்கு உரித்தாய் அனாகம் விசுத்தி ஸ்தானங்களில் வியாபகம், சந்திரமண்டலம் சாந்தியதீத கலைக்குரியதாய் ஆக்கைக்குடையது. இம்மூன்றுந்தான் கூறப்பட்டது இதனில் கூறிய கலைகளைப்பற்றிமுன்னர்கூறினும்.

ஒம் இருபத்தைந்தும் என்றது ஆத்மதத்துவத்தில் கூடிய இருபத்து நான்கும் மற்றை வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் இரண்டினையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தே. இப்படி மண்டலமறிந்து அதன் காரணமான கலையறிந்து பின் அவஸ்தையின் டாற்பட்டுத்தேறி சக்திரிபாதம் பொறுவர்.

இவ்விதமாக அத்துவாக்கினால் அடையக் கூடிய பிரயோஜனமும் இவை என்பதையும் ஒருவாறு விளக்கினேன். குற்றங்குறைகளிருப்பினும் பெரியோர்கள் சுக்ஷமிக்கவேண்டியொரு மற்றுமொருமுறை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

பதிபுண்ணியம்.

ஸ்ரீ சித்தபை பொலியத் திருநடம் புரியும் அற்புதக் கூத்த
னடியினை மறவாத அன்பர்களா! சற்று செவிமடுப்பீர்களாக!

“ சைவம் வேதம் யஜேத் ”

“ பல்கலையாசம வேதமியாவையினுங் கருத்துப்
பதி பசுபாசந்தெரித்தல் பதிபரமேயது தா
னிலவு மருவுவின்றிக் குணங்குறிகளின்றி
நின்மலமாயேகமாய் நித்தமாகி
யலகிலுயிர்க்குணர்வாகி யசலமாகிய
கண்டிதமாயினந்த உருவாயன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வது தற்சிவம் என்பர் தெளிந்துளோரே. ”

நீருமலம், பூரணம், நித்தம், ஆதிசூக்கும், உண்மையறி
வானந்தம் என்று கூடும் குணங்கள் சொருப இலக்கணங்களாக
வுடைய பதிப்பொருள் பொதுப் பெயரான் பிரமம் என்றும்,
ஒரு பொருளுண்டு என்றும், அனேகசித்திகளையும், சிவசாயுச்
சியத்தையும், பதிப்பொருளின்ருளினால் அடைபவர் உளராகவி
ன் அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர் என்றும் அப்படிப்பட்ட
பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாகவின் அவ்வுயிர்
களை அநாதியால் மறைத்து நிற்பதொரு பந்தமுண்டென்றும்
வீட்டு நெறியாராயும் பலசமயிகளுக்கும் துணிவுண்டாக வேத
சிவாகமாதி கலைகளில் கூறப்பட்டுள்ள பதிப்பொருளை சிவம்
என்று ஆப்தர்கள் கூறுவார்கள்.

பதிப்பொருள் சிவம் = சிவமென்பது வேதசிவாகமாதிக
ளாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பாதத்துவப்பொருள். அட்சரத்து
வயமாகிய சிவ என்பது ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரியின் மத்தியி லிருக்கி
றது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமோ ஸ்ரீ ருத்திரத்தின் மத்தியிலிருக்கி
றது. ஸ்ரீ ருத்திரமோ ஏழு கண்டங்களோடு கூடிய எஜுர் வே
தத்தின் நான்காவது காண்டத்தில் இருக்கிறது. நான்காவது

காண்டம் எஜார் வேதம் “ திரய ” என்னும் பேருடைய இருக்கு, எஜார், சாமங்களினிடையிலிருக்கின்றது. சிவ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் சிறந்து, அதனால் ஸ்ரீ ருத்திரம் சிறந்தும், அதனால் நாலாவது காண்டஞ் சிறந்து, அதனால் ஏழு காண்டங்களோடு கூடிய எஜார் வேதம் சிறந்து, அதனால் ஏனைய தும் சிறந்து, எல்லா வேதங்களும் சத்பிரமாணமென்று வைதிக சைவமகாத்மாக்கள் வந்தித்து வாழ்கின்றார்கள் என்பது திண்ணம். இன்னும், சிவம் என்னும் சொல் ஒரு சமயத்திற்கே பொருத்தமாமென்று சொல்வாரும் உளர். அது பொருத்தாது சிவம் என்னும் பதம் வேதாதி கலைகளில் முழங்கி யிருப்பதை மேலேகாட்டினும். இச்சொல்லையே பிரமமென பொதுச் சொல்லால் ஏனையோரும் வழங்குவர்.

சமய ஒற்றுமைக்கு யாதொரு இழுக்குமன்று. சமய அரசாக விளங்கும் சைவசித்தாந்தத்தின் கண்ணே சொல்லப்பட்ட முழுமுதற் கடவுளரின் குணங்களைச் சிறிது எடுத்து விசாரிப்போமாயின் அவை எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் உடன்பாடாயுள்ளமை தெற்றெனப் புலப்படும். நம்முடைய அனுபவ விஷயங்களிலே காணப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் பகுத்துப் பார்ப்போமானால் அவைகள் அறிவுடையச் சேதனப் பிரபஞ்சம், அறிவில்லாத அசேதனப் பிரபஞ்சம் என்னும் இரு கூற்றிலடங்கும். அறிவுடைய சேதனப் பிரபஞ்சத்துள், புல் முதல் தேவர் ஈறாகச் சொல்லப்படும் அளவுபடாத சரீரங்களுள் அளவுபடாத எல்லாவுயிர்களும்டங்கும். இவ்வுயிர்களெல்லாம் சிற்றறிருடைய வைகளாயும் ஜெனன, மரண துஸ்தரபீதி முதலிய குற்றங்கள் உடையனவாயும் காணப்படுதலின் பதிப்பொருள் என்று சொல்லப்படும் குற்றமற்ற பொருள் இவ்வுயிர்களுள் ஒன்றாக மாட்டாது என்பதுபசு மரத்தாணிபோல் நாட்டப்படும். பஞ்சபூதங்கள் முதலாகநமது பஞ்சேந்திரியங்கட்கும் புலனாகாமல் அதிசூட்சுமமாய் விளங்காநிற்கும் விந்து ஈத தத்துவங்கள் ஈறான எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கும். ஆகவே இத்தத்துவங்கள் அறிவில்லாத சடப்பொருளாகையால் இவைகள் தீர்மானம் ஒருவர் அசைவித்தால் அன்றி தாமாகவே அசையமாட்டா. இதனை ஸ்ரீ வாசிசப்பெருமான்.

“ ஆட்டுவித்தாலா ரொருவர் ஆடாதாரே
யடக்கு வித்தாலாரொருவரடங் காதாரே
யோட்டு வித்தாலா ரொருவரோ டாதாரே
யுருகுவித்தாலா ரொருவரு ருகாதாரே
பாட்டு வித்தாலா ரொருவர் பாடாதாரே
பணிவித்தாலா ரொருவர் பணியாதாரே
காட்டு வித்தாலா ரொருவர் காணாதாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே. ”

என்ற அருமைத் திருவாசகத்தால் வெளிப்படுத்தி யருளிநாள்
கள். ஆகவே மேற்போந்த விஷயம் எல்லாச் சமயிகட்கும்
பொருத்தமான உடன் பாடேயாம். இனிச் சிற்றறிவுடைய
உயிர்களான சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அறிவேயில்லாதசடப்
பொருள்களான அசேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கும் வேறான சொ
ருபமும் வியாபகமும் உடைய முழுமுதற் பொருளுக்கே சிவம்
என்னும் மங்களப் பெயர் சித்தாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கி
றது. பதிப்பொருளாகிய சிவத்திற்கு அல்லது பிரமத்திற்கு வே
றாயுள்ளவை அபரவஸ்துக்கள். அவைகளைப் பசு, பாசமென்று
ஆப்தர்கள் கூறுவர். பதி நிர்மலசித்து, பசு மனலினசித்து, பா
சம் அசித்து. இவற்றுள் அசித்தாகிய பாசநீங்கலாக பசுவைக்கு
றித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பசு புண்ணியம், பதியைக்குறித்
துச்செய்யும் புண்ணியம்பதி புண்ணியம். பதிபுண்ணியம், பசு
புண்ணியம் என்னும் இரண்டனுள், பதிபுண்ணியம் பெரும் பா
ன்மையும் பசு புண்ணியம் சிறு பான்மையும் செய்யத்தக்கது.
திருவாசல் கட்டுதல், குளத்தை வெட்டுதல், அன்னசத்திரமம்ம
த்தல், சித்தாந்தகல்விச்சாலைகளைத் தாடித்தல் முதலியது பசுபு
ண்ணியம். வேதாத்தியயந் பாட சாலை திராவிட வேதபாடசாலை,
குருபூசை மடம், சிவதீர்த்தங்களைப் புதுப்பித்தல், சிவாலயங்க
ளைப்புதுப்பித்தல், சும்பாபிஷேகம் செய்தல், சிவாலயத்திற்கு
அபிஷேகம், நிவேதனம், அர்ச்சனை, திருளிளக்கு, மீலர்மலை,
கற்பூரக்கட்டளை, ஆதிசைவர்கட்கு சித்தாந்தக் கல்விசுற்பித்து
சிவாகமத்தில் சொல்லிய மந்திரம் தெரிவித்து மூர்த்தி சாந்தித்
தியம் விளங்கச் செய்தல் முதலியன பதி புண்ணியமாம். பசு

புண்ணியம் செய்யத்தவறின் உய்தல் கூடும், பதி புண்ணியம் செய்யத்தவறின் உய்தியில்லதோர் குற்றம்சாரும். இக்கருத்து பற்றியே ஸ்ரீ திருமூலசுவாமிகள் 'ஆற்றரும் நோய்மிகுமவனிமழை குன்றும் போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர் கூற்றுதைத்தான் றிருக்கோயில்களானவை சாற்றிய பூசை கடப்பிடிற்றானே', என்று அருளிச்செய்தார்கள். மிகமேன்மையும் சிவசாயுச்சியத்தைத்தானே கொடுக்கக்கூடிய பதி புண்ணியத்தை உண்மையாகக் செய்வோர் செய்யத்தக்க காரியம் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீ சிற்சபேசனை அருச்சிக்கும் புண்ணியமுடைய ஆதிசைவர்களை போஷித்தல் (அன்னபானியங்களையன்) சித்தாந்த விருத்தி, சிவாகமத்தோர்க்கி சிவாதீட்சாசமஸ்காரம் முதலிய உத்தமோத்தமமான சிவதருமங்களை பெருகச் செய்வதே. இப்போது இக்காரியங்கள் நடைபெறவில்லையோவெனில் இதற்கு விடையி றுக்க மனமில்லை யானாலும் சிலவற்றை ஈண்டு குறிப்பிடுகின்றோம். சிவார்ச்சகர்களுக்கு பூசைமுறையேற் பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு அவர்களுக்கு சம்பளம் சொற்ப்புமும், பட்டை சாதமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் சரிவரக்கிடைப்பதில்லை. இவ்வளவு பெரியவருவாயைக் கொண்டு தாங்களும் சிவனஞ்செய்து சிவபூசையும் சரிவர நடத்தவேண்டியது. இது மட்டோ, தங்கள் குழந்தைகளுக்கு, உபநயனம், கலியாணம், சிவபூசைக்குரியாரம்படி கல்விப்பயிற்சி, ஆசாரியா பிஷேகம் முதலிய சமரட்சணையும் செய்துகொள்ள வேண்டியது. இவர்களுக்கு வேறுபலமான வரும்படியுமுண்டு என்று சொல்வாருமுனர். அதாவது, சிரார்த்த வீடுகளில் கிடைக்கும் வரும்படி. இது எவ்வுளவு அழகாய் இருக்கிறது. அன்பர்களே ! இவைகளைநாம் கவனியாமல் சிவார்ச்சகர்களுக்கு வேதம் வராது, சொல்லிவைத்தாலும் வராது, பூசைவிதி தெரியாது, காலத்தி ல்பூசை செய்வதில்லை, படிப்பும் தெரியாது, படிக்க வைத்தாலும் கோபில்பூசைதவறும்என்று வீணாய் அவர்கள் மேல் குற்ற மேற்றவேண்டியிருக்கின்றது. இக்குறைவை நீக்கவேண்டியது அன்பர்களுக்கு முக்கிய கடமையாயிருக்கிறது. இது மிகவும் சுலபமாய் முடியக்கூடியகாரியம். கோடிக்கணக்காய் சிலவுசெ

ய்து கும்பாபிஷேகம் செய்பவர்களும் ஏனைய அன்பினரும் ஸ்ரீ சித்தபேசன் திருவருளால் ஒன்று சேர்ந்து சித்தாந்த பாடசாலைக்கென்று ஒரு மூலதனம் ஏற்படுத்தி அதில் ஆதி சைவர்கட்கும் சற்சைவர்களுக்கும் அன்ன பானீயங்களைத் தவிர சைவவித்தியாபிவிருத்திக்கான சற்சாஸ்திரங்களைக் கற்பிக்கச்செய்து அபிவிருத்திக்குக் கொண்டு வருவதே பதி புண்ணியமாம். பதி புண்ணியத்திற் சிறப்புறந்து சிவாலயத்திருப்பணி. அதில் சிறந்து கும்பாபிஷேகம். அதிலுஞ் சிறந்தது நித்தியம், நைமித்தியம். அதனிலும் சிறந்தது ஆதிசைவ பரமாசாரியர்களால் பாடல் பெற்று சீரணமடைந்த சிவாலயங்களைப் புதுப்பித்தல் போல, ஆதிசைவர்களை சிவபூசைக்குரியராகும்படி செய்தல் மிக மேலான பதிபுண்ணியம்.

இதுகாறும் போந்த விஷயங்களால் புண்ணியத்திற் சிறந்தது பதிபுண்ணியமென்றும், அதுவும் பதிப்பொருளை உத்தேசித்தே செய்யத்தக்கன வென்றும் பிறவும் ஒருவாறு விளக்கினும்.

சகலசமயாதீதாத்வைத சுத்தசிவ சந்மார்க்கம் பற்றி வாழும் உத்தம பரிபாகிகட்கேயன்றி, சாமானியருக்கும் இப்பதி புண்ணியம் கைகூடி நற்கதி யடையும்படி ஸ்ரீ சித்தபேசன் திருவருள் புரியும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

N. S. வைத்தியலிங்க முதலியார்.

உயிரின்புலம்.

(பசுலட்சுமி.)

“கூசரம், (அழிபொருள்) அகூசரம் (அழிவில்லாப் பொருள்), வியத்தம், அவ்யத்தமாயுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் ஈசன் ஆதாரமாயுள்ளான். அநீசனாகிய ஜீவாத்மா பந்தப்பட்டிருக்கிறான், கர்மபலன்களை புதிக்கவேண்டியிருப்பதால். ஆயினும், தேவையுணர்ந்தவுடன் சகலபாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

“ருன், (அறிவுள்ளவன்—ஈசன்) அஞ்ஞன் (அறிவில்லாதவன்—அநீசன்) என்ற இருபதார்த்தங்கள் உள. இரண்டும் பிறப்பற்றது. ஒன்று பலமுடையது, இன்னொன்று பலமற்றது. பிறப்பற்றதாகிய (அநாதியாகிய) ஒருவரும் (பாபாசக்தி) இருக்கிறான். அவன் மூலமாக சீவனும் தன் கர்மபலத்தையடைகிறான். மேலும், முடிவில்லாத ஆத்மாவும் (ஈசன்), பலவற்றினும் தோய்ந்தும் தோய்வில்லாமல் உளன்.

“அழிபொருள் பிரதானம். அமிர்தமும் அழிவில்லாததும் அரன். ஒன்றேபாகிய தேவன் பிரதானத்தையும் ஆத்மாவையும் (சீவனையும்) ஆளுகிறான். அரனை தியானிப்பதனாலும், கூடுதலினாலும், அவனுடன் ஒன்றாதலினாலும், முடிவில் எல்லாமயக்கமும் அறுகின்றது.

(சுவேதாஸ்வதர உபநிடதம்-I, 8-10)

“ஒரே மரத்தில், அநீசன், தன்தூர்ப்பலத்தால் மயங்கி துன்பத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கின்றான். மற்றும் சாந்தனாகிய ஈசனைத் தரிசித்து அவன் மகிமையை யுணர்ந், அவன் துக்கம் விடுபடுகிறது ”

(மாணிகேகிய உபநிடதம்-3-1-2.)

உயிரெனப்படுவதிந்த உடலின் வேறுபாடாயுற்றுச்,
செயிருறுமிச்சா ஞானச் செய்திகளுடைய தாகிப்,
பயில்வறு மின்பதுன்பப் பலன்களு துகரும்பார்க்கின்
றுயிலொடுமையெந்தவத்தைப் படுமுண்மைதுரியாதீதம்.

(சுவேதாஸ்வதர உபநிடதம், III. 1)

இறுதியிற் காட்டிய பாட்டின் காணப்படும் ஒவ்வொருபொருளும் சீவலட்சணத்தைப்பற்றி மற்ற மதஸ்தர்கள் கூறும் பூர்வபட்சங்களை மறுத்து சித்தாந்தம் செய்ததுவாகும். எவ்விதமெனில், அவர்களின் சிலர், ஆத்மா என்ற தனிப்பொருள் இல்லையென்றும், சிலர் உடலையன்றி வேறு உயிர் இல்லை யென்றும், சிலர் ஐம்புலன்களையும் சூக்குமதேகத்தையும் பிராணனையும், அந்தக் கரணங்களையும், கடவுளையும், முறையே உயிரென்றும்,

உடல் கூறுகள் எல்லாவற்றையுமே உயிரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். உயிர் இவைபெல்லா மல்லவாக தனித்த ஒரு முதற் பொருள் என விளக்கியிருக்கிறார்.

“ஐந்துபுலனும் பூதம் கரணமாதி

அபித்தகுண மத்தனையும்ல்லே யல்லே

யிந்தவுடல் அறிவு அறியாமையு நீயல்லே

யாதொன்று பற்றினதன் இயல்பாய் நின்று

பந்தமறும் பளிங்கனைவ சித்து நீயுன்

பக்குவங் கண்டறி விக்கும் பான்மையேயெய்யாம்.”

என எம்மையுடையாராகிய தாயுமான சுவாமிகளும் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள். உயிர், சிவன், ஆன்மா, ஆத்மா, பசு, ஏனுமானன், சதசத்து என்பன பிரதிபதங்கள். முன்கூறியதெல்லாம், சத்தாகிய கடவுளிலும், அசத்தாகியமாயையிலு மடங்கும். இவையிரண்டு மல்லாததும், இரண்டையுமறியக்கூடிய நிலையிலிருப்பதுமாக ஆன்மாவுக்கு சதசத்து என்று பேருண்டாயிற்று. பாசத்தனையினாற் கட்டுப்பட்டிருப்பதால் பசு வெண்பெயர் பெற்றது. இவ்வான்மா தூலம் அல்லது சூக்கும உடலோடு பந்தத்தில் ஒன்றாகவும், மோக்ஷத்தில் இறைவனோடு ஒன்றாகவும் காணப்படுகின்றது. இந்த சம்பந்தத்தையே அத்துவித நிலையெனக் கூறுகின்றார்கள்.

ஆணவத்தோடத்து விதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்

தாணுவினோடத்து விதமாக நானொந்நாளோ.

(தாயுமானவர் பாடல்.)

இவ்வயிருக்கு, இச்சை, அறிவு, தொழில்கள் உண்டெனினும், சிவ பெருமானின் இச்சா ஞானக்கிரியைகளுக்கு ஒப்பிலது ஆன்மாக்கள் சிற்றறிவு, சிறுதொழிலும் உடையவையாகி, இறைவனால் அறிவித்தாலன்றி யறியா வுளங்குநாய் நிற்கின்றன. உயிர்வேண்டதல் வேண்டாமையுளதாகலின், தீன்பதுன்பங்கள் அதற்கு உளதெனக் கூறப்பட்டது. சிலர் கூறுவதுபோல், இவ்வன்பதுன்பங்கள் அத்யாசமன்று. இதனாலும், உயிர், ‘வேண்டதல் வேண்டாமையிலான்’, ‘பற்றற்றான்’, ‘மலமிலான்’ சஞ்சலமிலான்’ எனக்கூறப்படும் இறைவனுடன் வேற்றுமைப் படுவதும் காணலாம்.

உயிரானது அதற்குள்ள கோசங்களினாலும் கட்டுபடுகின்றது. இக்கட்டுகளும் அத்யாசமன்று.

இவ்வளவு சொல்லியும், மற்றெற்கும் காணப்படாமல் சித்தாந்தத்தினிடத்தேமட்டும் காணப்படும் உயிரின் முக்கிய இலக்கணம் இன்னொன்று. கூறவேண்டும். அதனைக் கூறினாலொழிய், இவ்வாராய்ச்சியின் வழியிற் கிடக்கும் கரடுமுரடுகளை யொழிக்கமுடியாது. அது என்னெனின், முதற்கண்காட்டிய தாயுமான சுவாமிகளின் திருவாக்கில் கண்டபடி, உயிரின்

அதுவது வாததற்றன்மையேயாம். இதனையே 'சார்த்ததன் வண்ணமாதல்,' 'யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய் நின்றல்' என விரித்தோதப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, உயிரானது எந்தப்பொருளோடு சேர்ந்து இருந்ததோ அந்தச்சமயம், தன்சொருபம் கெட்டு மற்றையது போலவே நிலைத்தலாம். இதற்கு உதாரணம், கண், ஆசாசம், பளிங்கு அல்லது கண்ணாடி. நமது மாட்சிமை பொருந்திய மகாராஜாவின் படத்தை நாம் எதிரேகாண்கின்றோம். அப்பொழுது வர்ணப்படம் நமது பார்வைக்கு அகப்படுமே தவிர கண்ணாடி அகப்படாது. கண்ணாடி யென்ற ஞானமில்லாத ஒருவன் அங்கே கண்ணாடி யில்லை யென்றேசாதிப்பான். கண்ணாடி இல்லாமற் போகவில்லை. ஆனால் அதுபடத்துடன் மறைந்து அதன் வண்ணமாய் தன்சொருபம் கெட்டு நிற்கின்றது. சூரியன்முன் வைத்தபொழுதும் கண்ணாடிகாணப்படாமல், சூரியன் ஒளியே பிரதிபலிக்கும். உயிர் உடலோடுபற்றி நின்றகாலத்து, உடலையேதானாகப் பாவித்தநிற்கும். இதுபந்தம். இது போலவே இறைவனுடன் ஒன்றாகப்பாவித்து தன் சொருபம் கெட்டு நிற்குமாயில், இதுதான் மோகமும். இவ்வயிரின் தூர்ப்பலம் ஒன்றுண்டு. அது அதன் பற்றுக்கோடின்றி நின்றலாகாமையே. அதாவது உயிரானது உடலையாவது, இறைவனையாவது பற்றிக்கொண்டே நிற்குமேதவிர தனித்து நில்லாது. இதற்கு உதாரணம், நெருப்பு கட்டையையாவது விளக்குத்திரியையாவது பற்றிநிற்குமே தவிர, தனியாகக் காணக்கூடாததுபோல. இவ்வுண்மைகளைக் காணாமையினால்தான், புத்தர்முதலிய நாத்திகராவார் உயிரில்லையென்றார்கள். இதனென்றான் சங்கரர்முதலிய மகான்களும், உயிர் தனித்ததொரு பொருளில்லை யென்றார்கள்.

மேலேகாட்டு தத்துவ பரிசோதகர்களில், புரோபெஸ்ஸர் ஹென்ரி டிரம்மண்டு என்னும் பெரியோர் ஒருவர் மட்டுமே, மேற்சட்டிய உயிரின் அது அதுவாததற்றன்மையை விளக்கியுள்ளார். அவர் கூறுவது. 'மானிடர்களுல்லாம் கண்ணாடிகள். உயிர்கள் உய்யவேண்டியோ, அல்லது இழிய வேண்டியோ நடைபடும் வழிக்கு இதுமுதல் அஸ்திபாரம். மனிதன் உண்மைக் குணத்தைக் காட்டக்கூடிய உபமானங்களில், கண்ணாடி திருஷ்டாந்தபானது மிகவும் பொருந்தமுடையது.'

இந்தபளிங்கின் திருட்டாந்தத்தை அனுசரித்து பின்வருமாறு வாய்ப்பாடி கூறலாம். "நான் கடவுளைப்பார்க்கின்றேன். என்னில் கடவுள் பிரதிபலிக்கின்றார். நான் கடவுள்போல் (சொருபம்) ஆகின்றேன். நான் கடவுள் ஆகின்றேன். நானே கடவுள் "

இந்த உயிரின் தன்மைதான் (பிரதிபலித்தலும் ஒன்றாதலும்) நம்முடைய மந்திர தந்திரங்களுக்கும், உபாசனை, சாதனை, யோகம், பாவனைகளுக்கும்

க்கு ஆதாரம். இதனையே மாந்திரிகள் கருடமங்கிரடாவனை திருட்டாந்தத் தால் விளக்கியதும். மேலேநாட்டு தத்துவசாஸ்திரிகளும், இவ்வண்மை சீவ தத்வ நிகழ்ச்சியில் விளங்குவதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். ருதி ரைகளோடும், பன்றிகளோடும் என்றும் பழகுகின்றவர்கள் முறையே ருதி ரை, பன்றிருபம் அடைகின்றார்கள் என்றும், தலைவனும் தலைவியும் மன மொத்து வாழும்பொழுது இருவர்முகங்களும் முதலில் பேதமாயிருக்கினும் முடிவில் அபேத சொரூபமடைகின்றதென்றும், ஒரு குழந்தை செவிலித் தாயின் சொரூபத்தை அடைகின்றதென்றும் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த அது அதுவாதல் தன்மையால், ஒருவன் தாழ்ந்த மிருகப்பிராயத்தில் இழிவதும், உயர்ந்த தெய்வீகப்பதவியிற் சார்வதும் ஆகும்.

இத்தவண்மைதான் தத்துவமசிமூதலிய மகாவாக்கியங்களிலும் அமைந்தது. நான், கடவுள் என்ற இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றாவதைக்குறிக்கவும், இத்தன்மையாலன்றி, இரண்டும் என்றும் ஒன்றாக. ஆகையால்தான் சோகம் சிவோகம் பாவனையிற் சிறக்கவேண்டுமென்றது.

இந்தவுயிர், கடவுளும், அதன் ஆபாசமும் பரிணாமமும் ஆகாது. அது சுயம் பிரகாசமின்றி. துருப்பிடிப்பதால், அதற்கு இச்சைனானம் தொழில் உண்டாயினும் அவை நிகழ்த்தப்பொருட்டு, இறைவனுடைய இச்சைமுதலியன நிகழவேண்டும். இறைவனும் உயிரும் வெவ்வேறு நிலையில் (சக்கரத்தில்) உள்ளவர்கள். உயிர் உருவம், அருவம், உருவருவம், ஒன்றுமில்லாது. சித்தம் அசித்தம் அல்லவாகி, சிதசித் அல்லது சதசத்து எனப்படும். அது அணுவும் விபுவும் அல்ல. அது அருவம், விபுவும் ஆகும், ஆயின், அசித்தைப்போலன்று. அதன் வியாபகத்தன்மையும் சார்ந்ததனோடு ஒன்றாகும் வியாபகமே. அதன்நித்தியஅறிவு, மாயையினால்ல; மற்று ஆணவமலத்தினால் தடைபட்டிருக்கின்றது மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உயிர் சாக்கிரம சொப்பணம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளிற்படும். அன்மமயம் முதலிய ஐந்து கோசங்களிறற்றங்கி அவையாகாமலும் நிற்கும்.

இதுவன்றி, உயிருக்கு கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்று மூன்று அவஸ்தைகளும் உண்டு. பஞ்சகிருத்தியம் ஆரம்பமாகுமுன், அறிவிச்சைதொழில் ஒன்றின்றி ஆணவத்தில் அழுந்தி நின்றல் கேவலம். அக்கிருத்தியம் தொடங்கியபின் தனுகரணங்களைப்பெற்று, புண்ணியபாவங்களைச்செய்து இன்பதூன்பங்களை அனுபவிக்கும்நிலை சகலம். சுத்த அவத்தையில், உயிர் இருவினைப்பொப்பெய்தி, மலபரிடாகம் பெற்று சற்குரு தரிசனமெய்தி சத்தினிபாதமடைந்து, பிறகு நம்சிவத்தின் அளவிலா ஆநந்தத்தில் அழுந்தி என்றும் மீளா இன்பமுறுகின்றது.

மெய்கண்டான் பொன்னடிவாழ்க.

J. M. N.

சென்ற மேய் 19உ ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 6 மணிக்கு சென்னை சூளைசெங்கல்வராய நாயகர் தோட்டத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமாங்கரபாத்ர சிவபிரகாச சுவாமிகள் திருமுன்பாக, சமாஜத்தின் அத்தியட்சர்களுளொருவராகிய ஸ்ரீமந்-திரு-வி-கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் “சமரசம்” என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி அறிவினர் மதிக்கத்தக்க ஓர் அரிய உபந்நியாஸம் செய்தனர். அன்று கூடிய பெருங்கூட்டத்திற்கு விஜயஞ்செய்திருந்த ஸ்ரீயார். ஜே-எம்-நல்லசுவாமிபிள்ளை யவர்களும் சைவசமயமானது எவ்வாற்றாற் “சமரசசமயமாகும்” என்பதை வெள்ளிடைமலை யென விளக்கிக் காட்டினர்.

1912ஆ ஜூன் 22உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-30 மணிக்கு சென்னை வேளாளத் தேனம்பேட்டையில் ஸ்ரீமந்-J-N இராமநாதப்பிள்ளை யவர்களும், பின்னர் ஸ்ரீமந்-ஸ்ரீநிவாசப்பிள்ளையவர்களும் முறையே “சைவம் சிவாநந்தம் சாயுச்சியம்”, “சமயமும் நன்டைச்செய்யும்” என்னும் விடயங்களைப்பற்றி உபந்நியவித்தார்கள். முடிவில் சமாஜத்தின் காரியதரிசியார் சமாஜத்தின் நோக்கங்களையும் சைவசமயிகள் இதனை ஒழுங்குபெற நடக்க கடமைப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளையும் பற்றிப் பேசினார். இப்பேட்டையிலுள்ள கனவான்கள் சமாஜத்திற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் மிகவும் பாராட்டத்தக்கவை.

ஜூன் 9உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 7-30மணிக்கு இராமநாதப்பேட்டை ஸ்ரீமந்-திரு-வி-கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் சென்னை மீர்சாய்ப்பேட்டை வரசித்தி விராயகர் கோவிலில் யாவர்க்கும் நற்பயன் விளைக்கத்தக்க ஒரு உபந்நியாசம் செய்தார்கள். அங்கு கூடியிருந்த திரளானசனங்கள் இத்தகைய உறுதிமொழிகளை இடித்துக்கூறி நம் அறிவினை நல்வழியிற் செலுத்த முயல்வோரை இன்றுதாம் நம்முடிக் காணப்பெற்றோம் என்று வியந்தனர். அங்குள்ளார் வேண்டுகோட்படி மறுநாளிரவு காரியதரிசியாரால் “மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும்பயன்” என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிய உபந்நியாஸம் குப்பு முத்துப்பிள்ளையார் கோவிலில் நடைபெற்றது.

1912ஆகஸ்டு மீ 29உ சனிக்கிழமை மாலை பேணிக்கு சென்னை கிருஷ்ணம்பேட்டை ஆம்மன் கோவிலில் காரியதரிசியவர்களால் ஒரு உபநிசியாயம் செய்யப்பட்டது. அதில் இக்காலத்துள்ள இந்துக்களின் ஆலயங்களுட்பல தமது பழைய உன்னத நிலைமை இழந்து விட்டனவென்றும், அதற்கு முதன்மையான காரணங்கள் தருமகர்த்தர்களுட்பலர்க்குக் கல்வி கேள்வியும் சமயப்பற்றும் இல்லாமையும், பழையகாலத்திலிருந்த தேவடியாள் களுக்குப் பதிலாக வேசைகளே ஆலய அமைப்புகளில் ஒன்றாக வைத்திருத்தலும், பொது ஜனங்களுக்குச் சமய உணர்ச்சிபோதுமான அளவு இல்லாமையுமாகிய இவைகளே என் ம் தெளிவாக உண்மைகள் கேட்போர் மனதிற்பதியும்படி விளக்கப்பட்டன.

* * *

1912ஆகஸ்டு மீ 30உ ஞாயிற்றுக்கிழமை பிருங்கிமலையை அடுத்த ஆலந்தூரிலுள்ள சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தின் இரண்டாவது வருடோற்சவம் வெகு சிறப்பாய் நடந்தேறியது. காலையில் சமயாசாரிய மூர்த்திகட்கு உற்சவம் நடந்தது. சென்னை, சைதாப்பேட்டை, குன்றத்தூர் முதலிய விடங்களிலிருந்து வந்திருந்த பல சைவசபைப்பினர்கள் தேவாராதி திருமுறைகளை இன்னிசைக்கருங்களோடு ஒதிக்கொண்டு சமயகுரவர்கள் பின்னர் ஊர்வலம் வந்தனர். அன்று ஆலந்தூர் முழுவதும் மிகப்பொலிவொடு விளங்கிற்று. மாகேசுர பூஜைக்காலத்து அச்சபைத்தாபகராகிய ஸ்ரீபால சுவாமிகள், சிவனடியாரென்று விஜயஞ்செய்திருந்த யாவரையும் சிவமெனவேபாவித்து வழிபாடுசெய்தனர். அப்பெரியாரது செய்கை, “ஞானபோகக்கிரியை சரியைநாலு நாதன்றன்பணி ஞானிநாலினுக்கு முரியன்” என்னுந்திருவாக்கை நினைப்பூட்டியது. அன்றைப்பிற்பகல் இராயப்பேட்டை ஸ்ரீமந்-திரு-வி-கலியாணசுந்தரமுதலியாவர்கள் “அத்துவிதம்” என்னும் விஷயமாகப்பிரசங்கித்தார்கள். தமது உபநிசியாச முடிவில் வைதிசமயிகள் ஒரு வரோடொருவர் பகைபாராட்டுவது மிகவும் வெறுக்கத்தக்க தென்றும், ஒவ்வொரு சமயிகளும் தத்தம் மதத்தில் சொல்லியபடி நடக்கமு

யலுதல், தம்மதத்தைப் பிறரொடு வாசஞ்செய்து நிறுத்த விரு
ம்புதலைப்பார்க்கிலும் அத்தியாவசியமான தென்றும் சொன்னார்
கள். பிறகு ஸ்ரீமந்-S. சச்சிதாநந்தம்பிள்ளை அவர்கள் சகலோபா
சனை என்னும் விஷயமாக உபநிஷதவித்தனர். நமது முன்னோர்
உள்ளக் கிடக்கையின்படி சகலோபானை செய்தல் இன்
றியமையாத தென்றும், அகத்துய்மை யில்லார்க்குச் சகலோ
பானைக்குச் சாத்தியமாகாதென்றும் இவ்வுபாஸனைக்குப் பெ
ருஞ்சாதனங்களாயுள்ள ஆலயமாதியவற்றைப் பரிசுத்தத்திற்கு
உறைவிடமாக்க முயலவேண்டுமது யாவரையும் பொறுத்தகட
னென்றும் வற்பு த்திப்பேசினார்.

காஞ்சிபுராணம்:—இப்பெயர் கொண்டபுத்தகம் புராணங்
களுள் இலக்கண இலக்கிய வமைதியுடன், கற்பனைக் கிருப்பிட
மாய், சித்தாந்த நயங்கள் ஏராளமாக விளங்குவதாய், சிறந்தவி
த்வசிகாமணிகள் யாவரும் கொண்டாடுவதாயிருப்பது, இது
ஞான இராஜதானியாய் விளங்கும் திருக்கைலாயபரம்பரைத்
திருவாவடுதுறை யாதீனத்தில் சித்தாந்தபாணுவாய் விளங்கியிரு
ந்தமாதவச்சிவஞான முனிவரால் முதற்பாகமும், இவர் மாணாக்
கருட் சிறந்த கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கச்சிப்பமுனிவரால் இர
ண்டாவது பாகமுமாக இயற்றப்பட்டது. இதனை ஷையாதீனத்
தில் கருணையே வோருருவாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்
மகாசந்திதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி. அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள் கட்ட
ளையின்படி, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான் வண்ணக்க
ளஞ்சியம் காஞ்சி நாகலிங்கமுதலியாரவர்களால் பிழையறப்பா
ர்வையிடப்பட்டு, அத்தலமகிமையை நன்குவிளைக்கும் முகவு
ரையுடன், தூலாசிரியர்கள் வரலாறும், அத்தலத்தேவாரம்
பதினான்கும், திருவாசகப்பதிகம் நான்கும், பட்டினத்துச் சுவா
மிகள் திருவேகம்பர் திருவந்தாதியும், திருக்கச்சித் திருவகவ
லும், திருவேகம்பமாலையும், திருப்புகழ்நாற்பத்தைந்துட் சேர்
த்துத்தர, சென்னைப் பெரியமெட்டு ஆதிமூலஞ்செட்டியாரவர்
களால் உயர்ந்த கடிதத்தில் ராயல்சரியில் வெகுநேரத்தியாக அச்சி
டப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலைரூபா இரண்டரை-வேண்டு
வார் சென்னை அண்ணாப்பிள்ளைவீதி-73-வது எண்ணுள்ள வீட்
டில் ஷை முதலியாரிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்,

கொழும்பு விவேகானந்த சபையினது பத்தாவது வருடோற்சவம் இவ்வருடம் ஜூலைமீ 28ம்தேதி வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. வருடாந்தப் பத்திரிகை யொன்றெழுத்து கைக்கெட்டியது. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல பிரசங்கங்கள் செய்யப்பட்டன வென்றும், திருவாதவூரர் புராணமும், திருத்தொண்டர் புராணமும் சபையாரால் ஆழ்ந்து ஓதப்பட்டன வென்றும் அறிந்து மிகமகிழ்கின்றோம். சபைக்குச் சொந்தமாக ஒரு மண்டபமில்லாக் குறைவு விரைவில் நீங்கவும், அங்கத்தவர்கள் சபையினிடத்து உண்மையான பற்றைவைத்து உழைத்து உலகத்திற்கு நன்மை விளைவிக்கவும் இறைவன் திருவருள் உதவிபுரிவதாக. சுபம்.

* * *

சமாஜத்தின்சார்வாக 1912ம்ஆண்டு ஆகஸ்டிமீ 3உ ரூளை A. G. M. ஸ்கூலில் ஸ்ரீமான்-திரு-வி-கலியாண சுந்தரமுதலியாரவர்களால் “நானும் கடவுளும்” என்னும் விடயத்தைப்பற்றி ஒரு உபநிசாஸம் செய்யப்பட்டது. திரளானசனங்கள் விஜயஞ் செய்திருந்தனர். உபநிசாஸகர் தமது கருத்துக்கள் கேட்போர் யாவர்க்கும் இனிது விளங்கும் நோக்கத்தோடு ஒருகதை ரூபமாக விஷயத்தைப் பேசிமுடித்தனர். உண்மையை அறிய விரும்பங்கொண்டவனும் கருவிநூல்களை முன்னமே போதியவளவு கற்றுணர்ந் தோனுமாகிய மாணவனொருவன், சித்தாந்த போதகாசிரியரிடத்து ஞானநூல் பயன்ற வருங்கால், ஒரு “வேதாந்த” போதகாசிரியர் நட்புப்பெற்று, இருதிறத்தாரது போதனைகளையும் ஆட்சேபசமாதானங்களையும் பொறுமையோடு கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிவடைந்து கடவுள், ஆன்மா, மாயை (matter) ஆகிய இம்மூன்றும் ஒருவகைக்கலப்புடையவாயினும் இயல்பில் ஒன்றற்கொன்று வேறுபாடுள்ள உண்மைப்பொருள்களாமெனவும், ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாகக் கலந்துள்ள ஆன்மா திருவருளின் துணையாலும் தனது முயற்சியாலும் இறைவனோடு அத்துவிதமா விருத்தலே மெய்யான வீட்டுப்பேறு எனவும் கடைப்பிடித்தனன் என்பது அக்கதையின் சாரம். மிகவும் இனிய எளிய செந்தமிழில் கருத்துக்கள் ஒழுங்குபட வெளிப்படுத்தப் பட்டமையால் கேட்போரி யாவரது உள்ளத்தையும் உபநிசாஸகர் கவர்ந்துகொண்டனர். இத்தனோடு கொடுஞ் சொற்களொன்றும் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. வந்திருந்தவர்களில் சிலர் மிகதுட்பமாகிய சில விஷயங்களைச் சொல்லினர்.

திருக்குறள் மாட்சி.

பெறுதற்கரிய மாதுடப் பிறவியெய்திய ஆன்மாக்களடைய வேண்டியதும் அடையக் கூடியதுமான பயன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்காம். இதுபற்றியே இந்நான்கினையும் புருடார்த்தமெனக் கூறுப. ஆன்மாக்கள் சிற்றறிவுஞ் சி தொழிலுமுடையராதலின் இயற்கையால் பெறும் வண்ணம் வேதா கமங்களை இறைவன் அருளிச்செய்தனன். அவையும் பரந்து விரிந்து கிடப்பதால், அவற்றை யாராய்ந்தறிய இயலாதவர்களு முய்ய வெண்ணி அவ்வேதாகமப் பொருள்களின் சாரங்களைத் திரட்டிச் சில பெரியோர் நூல்களாக்கித் தந்தனர். ஆந்நூல்களும் அறம் ஒன்றே கூறுவனவும், பொருளொன்றே கூறுவனவும், இன்பம் ஒன்றே கூறுவனவும், வீடு ஒன்றே கூறுவனவும் இவ ற்றுள் இரண்டு அல்லது மூன்றுபயன் கூறுகின்றனவுமாக இரு ந்தமையான் நான்கு பயனும் சுருங்கிய ஒரு நூல்வழியாக எல் லா ஆன்மாக்களும் பெறவெண்ணி அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொ ழியில் முதற்பாவென்னுங் குறட்பாவில், தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனார் ஒரு நூலருளிச் செய்தனர். இதனை

இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு
முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூன்—மன்பதைகட்
குள்ள வரிதென் றவைவன் னுவருலகங்
கொள்ள மொழிந்தார் குறன்.

என்னும் நரிவெருஉத்தலையார் சாற்றுக்கவியாலறிக. இங்ஙனம் நான்கு பயனையும் ஒருசேரத் தொகுத்துதவிய வள்ளற்றன்மை யென்னுங் காரணத்தால் இந்நூலாசிரியர் வள்ளுவரெனப் பெயர் பெற்றனர்.

இப்பெயர்ச்சொல்லில் வள் பகுதி, ஆர் விசுதி, உ சா ரியை, அப்பகுதிக்குப் பொருள் கொடை. இவ்வாறன்றி வள் ளுவர் என்பது ஓர் சாதிப்பெயராகக் கொள்ளக் கூடாதென் பதை.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுந் தான்கின்
நிறுத்தெரிந்து செப்பிய தேவை—தறத்தேயும்
வன்னுவ னென்டானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்.

என்னும் மாமூலனார் சாற்றுகக்கவியாலறிசு.

இந்தாற்குப்பாவின் பெயரே, பெயராய்த் திருக்குறளென வழங்குவருகின்றது. இப்பெயரை நோக்குங்கால், இந்தால் வெளிவருவதற்கு முன்னர், குறட்பாவில் தூலில்லையென்று ஊகிக்க இடந்தருகின்றது. இந்துலாசிரியர் காலம் கடைச்சங்க காலமென்பது சாற்றுகக்கவி சொன்ன புலவர்களால் அறியத்தக்கது அச்சங்கப் புலவருள் சீத்தலைச் சாத்தனாரென்பா ரொருவர். இவர் சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவதற்காக வரும் நூல்களிலுண்டாக் குற்றத்தைப் பொறுதவராய் ஆயுதத்தால் சிரசில் குத்திக் குத்தி சீவைக்கப்பெற்ற காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றவர். திருக்குறளென்னு மிந்தால் அரங்கேற்றுக்கால் ஒரு குற்றமுங் காணாதவராய் பெருமகிழ்வெய்தி இவர் தலைக்குத்து நீங்கினாரென்பதை.

சீந்திரீர்க் கண்டக் தெற்குக்கு தேனளாய்
போந்தபின் மார்க்குந் தலைக்குத்தில்—காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வன்னுமும்பு டாலாத்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு.

என அப்புலவரு ளொருவராகிய மருத்துவனாரோமோதாரார் கூறிய சாற்றுகக்கவியாலறியத்தகும்.

இச்செய்யுளில் இந்தால் முப்பாலென்ற கூறியிருக்கவும் உரையாசிரியர் பரிமேலழகரும் “வீடென்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாதலின் தூல்களாற் கூறப்படுவனவேளை மூன் மேயா” மெனக் கூறியிருக்கவும், நார்பாலுங்கூறுவதற்கு தூலெனமுன்னர்க் கூறியது முரணாதோ வெனின், முரணாது; என்னை? அறம் தொகையாலொன்றாயினும் இல்லறம், துறவறமென, வகையாலொன்றாய், அத்துறவறமும், விரதம் ஞானமென விரண்டாய், ஞானம் வீடு பயத்தற்குச் சிறந்ததாய் நிற்பவெனென்க. இதுபற்றியே பரிமேலழகர், வீடு துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற்

கூறப்படாமையின், என்று கூறினார். இம்மொழியால் துறவறங் கூறப்பட்டது கொண்டே வீடு கூறப்பட்டதென நன்குபுலனும். இக்கருத்தை துறவறத்து ஞானவியல் அவாவறுத்தலென்னுமதி காரத்தில்,

ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே

பேரா வியற்கை தரும்.

என்ற பாட்டில், இதனால் வீடாவது இதுவென்பதூஉம். அஃது அவாவறுத்தார்க்கு அப்பொழுதே உளதாமென்பதூஉங் கூறப்பட்டன, எனக்கூறிய உரையும் வலியுறுத்தும். இங்ஙனம் வலியுறுத்தியதை யுற்றுநோக்காது முன்னர் வீடு கூறமுடியாதென்ற கூறி, பின்னர் வீடு இதுவென முன்னொடு பின்முரண்படக் கூறினரெனக் கூறுதல் பொருந்தாது.

இங்ஙனம் நாற்பாலும் இந்நூலிலடங்கியுள்ளன வென்பதை முன்னர்க்கூறிய மாமூலனார் செய்யுளாலும்,

அறமுத னான்கு ம்கலிடத்தோ ரெல்லாந்

திறமுறத் தேர்ந்த தெனியக்—குறள்வெண்பார்

பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே

முன்னை முதுவோர் மொழி.

என்னுங் கோவூர்கிழார் செய்யுளானும் அறிக.

முப்பாலில் நாற்பாலடங்கு மென்பதை

தப்பா முதற்பாவாற் றுமாண்ட பாடலினுன்

முப்பாலி னாற்பான் மொழிந்தவ—ரெப்பாலும்

வைவைத்த கூர்வேல் வழுதி மனமகிழும்

செய்வத் திருவன் னாவர்.

என்னுங் கோந்தையார் செய்யுளாலறிக.

நான்கு பயனுங் கூறிய இத்திருக்குறள் 133 அதிகாரங்க ளையுடையது அவற்றுள் முதலான்கதிகாரம் பாயிரம். அடுத்து முறையே யிருபத்திகாரம் இல்லறம். துறவறம் பதினமூன்றதி காரம். ஊழ் ஒரு அதிகாரம். பொருள்எழுப த்திகாரம். இன் பம் இருபத்தைந்ததிகாரம். இனி இவ்வாறு வகுத்தருளிய முறைமையைப்பற்றி ஆராய்வாம். நூலியற்றுவோர் எடுத்துக் கொண்ட நூல் இடையூறின்றி இனிது முடிதற் பொருட்டு கடவுள் வாழ்த்துடன், யாவருக்கும் மனவெழுச்சி சேறற்பொரு

ட்டுப் பயன், சம்பந்தம், அதிகாரி, துதலிய பொருளாகிய நான்கும் பாயிரமாக முதற்கட் கூறவதியல்பாதலின் அவ்வாறே ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் முதல்திகாரத்தில், முதற்பாட்டால் கடவுள் வாழ்த்தும், ஏனைய ஒன்பது பாட்டால் பயனும், இரண்டாவது வான்சிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தால் சம்பந்தமும், மூன்றாவது நீத்தார் என்னு மதிகாரத்தால் அதிகாரியும், நான்காவது அறன்வலியுறுத்த லென்னும்திகாரத்தால் துதலிய பொருளும், பாயிரமாகக் கூறினர்.

பயன்முதலிய நான்கினையும் அதுபந்த சதுட்டயமென்று வடநூலார் கூறுவர். தமிழ் இலக்கணநூலில் இந்நான்கினையுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்துளடக்கி நூலாசிரியர் சொல்லக் கூடாதென்று வரையறை செய்திருக்கவும், அதற்குமாறாக நூலாசிரியர்தாமே கூறினாரென்றல் பொருந்துமோவெனின், பொருந்தும். என்னை? சிவஞானசித்தியார் என்னுஞ் சித்தாந்தநூலில் பாயிரத்தில் “பண்டைநற்றவத்தாற்றோன்றி” என்னும் செய்யுளாலும் “என்னையிப்பவத்திற்சேரா” என்னும் செய்யுளாலும், கைவல்ய மென்னும் வேதாந்தநூலில் “படர்ந்த வேதாந்த” மென்னும் செய்யுளாலும் இந்நான்கினையுங் கூறியிருத்தலா லென்க. அந்நூல்களில் கூறியது தானும் இலக்கணத்திற்கு முரணாகாதோவெனின், ஆகாது. என்னை? இலக்கணநூலில் கூடாதென்றது தன்னைப் புகழ்தல் கூடாதென்றதொன்றே கருதியல்லது வேறன்ற. இந்நான்கும் தன்னைப் புகழ்தற்கியைபின்றுதலானும், ஆக்கியோன் பெயரே அதற்கியைபுடைத் தாதலானு மென்க. இனி முதற்பாவாற் கூறிய கடவுள்வாழ்த்து, வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியை புரைத்த லென்னும் மூவகை வாழ்த்துள் பொருளியைபுரைத்தலாம். கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியபின்னர், இந்நூலாலாம் பயன் கூறுவான்றொடங்கி, இறைவன் திருவடியடைதலும் பிற வித்துன்பம் நீங்கலும் ஆகிய இரண்டு பயனையும் ஒன்பது பாட்டால் கூறினார், இவ்வொன்பது பாட்டாலும் பயன் கூறினாரென்பது “கற்றதனா லாயபயனென்கொல் வாலறிவ னற்றாள் தொழா அரெனின்” என்ற இரண்டாவது பாட்டினே யினிது விளங்கும்.

இனி, இரண்டாவது வான்சிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தா லித்த தூற்குச் சம்பந்தங்கூறினர். சம்பந்தமாவது தூற்கு மதி காரிக்குமுரிய சம்பந்தமெனவும், விடயத்திற்கும் தூற்குமுரிய சம்பந்தமெனவும் பவவகைப்படும். அவற்றுள் ஈண்டுக்கூறிய சம்பந்தம் விடயத்திற்கும் தூற்குமுரிய சம்பந்தமாம். விடய மாவது இல்லறத் துறவறம் என விரண்டாம், அவ்விரண்டும் மழையின்றி நடவாமையின் அவற்றிற்கு மழைசம்பந்தம் ஆக வினாள் தூலுக்குமதுவே சம்பந்தமாயிற் . இதனை “நானந்தவ மிரண்டுத் தங்கா வியனுலகம் வானம் வழங்கா தெனின்” என் னும் ஒன்பதாவது பாட்டால் தெளிக.

இனி இந்நூற்கு அதிகாரி கூறுவான் ரெடங்கி “நீத்தார் பெருமை” யென்னும் மூன்றாவது அதிகாரம் கூறினர். நீத்தா ரென்பது துறவறத்திற் கதிகாரியாகிய முற்றத்துறந்த முனிவ ரையும், இல்லறத்திற் கதிகாரியாகிய தமக்குரிய பொருளின்பங்க ளையே யன்றி, பிறபொரு ளின்பங்களைப் பற்றாத கிருகஸ்தரையுங் குறிக்கும். இவ்வதிகாரம் கிருகஸ்தரையுங் குறிக்குமென் பதை, “ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசம்பு ளார்கோமா லிரந்திர னே சாலங்கரி” என்னும் 5வது பாட்டில் அகலிகையோடு கூடிய கௌதமரிஷியை “ஐந்தவித்தா” னாற்றலுக்கு எடுத்துக் காட்டினமையால் இனிது தெளிக, இனி நான்காவது அறன்வ லியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தால் இந்நூலிற் கூறப்படும் பொருள் கூறுவானரெடங்கி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் அறத்துளடக்கி அறமே விடயமெனக் கூறினர். பொருள், இன்பம், வீடு அறத்துள் அடங்குமென்ப தை, பொருட்பால் கூறுமிடத்து அறமே கூறுதலானும், இன்பத்துப்பால் கூறுமிடத்தும், தருமவழியால் தனக்குரிய மனை யின்பமே, இன்பமெனக் கூறுதலானும், வீடு “அன்ற லின் கீழிருந்தங் கதஞ்சொன் னானே” என்ற முதுமொழியால் அறமேயாதவினாலும், அறத்துளடக்கிக் கூறினர். அன்றியும் வீடு துறவறமென்னுங் காரணவகையாற் பெறப்படுவதென்று முன்னர்க் கூறியவாற்றாலும், அறத்துளடங்கு மென்பது தெளிக.

இவ்வாறு பாயிரஞ் சொல்லிமுடித்து ஆன்மாக்களுக்குரிய னவர்கிய இந்திரியம், மனம், அறிவு என்னும் மூன்றுகருவிகளின் தொழிற்பாட்டில், முன்னர் சிகழ்வது இந்திரியத் தொழிறாதலின் அதனை நீத்தவர்க்கே மனத்தொழிலால் யோகமுயற்சி செய்யவும், அது முற்றுப் பெற்றவர்க்கே அறிவுத்தொழிலால் ஞானமுயற்சி செய்யவுங் கூடுமாதலின் முன்னர் இந்திரியங்களின் விருத்தி குறைவதற்குரிய இல்லறவியல் கூறினர். இவ்வியல் இருபது அதிகாரங்களையுடையது. இவ்வதிகாரங்களால் இரண்டும் செய்தலும், விலக்கியன செய்யா தொழிதலும் ஆகிய விதனறித் ஒருசேர நியமிக்கப்பட்டுள்ளன.

இனி இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி இந்திரியப்பற்றாகிய எனதென்னும் புறப்பற்றுக்கள் நீங்கின ஆன்மா யானென்னும் அகப்பற்று நீங்கவேண்டுவது முறைமையாதலின், இதனடுத்து துறவறவியல் கூறினர். இவ்வியலில் யான் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாக தேகத்தையே கொண்டிருந்த ஆன்மா, அத்தேகத்தினிடத்துப் பற்றொழிந்தபோது ஞானத்திற் பிரவிர்த்திக்கக் கூடுமாதலின் தேகப்பற்றொழிதற்குத் துணையாக விரதமென்றும், உண்மை உணர்வதற்கு துணையாக ஞானமென்று ம்பகுத்து முன்னர் விரதத்தைக் கூறினர். ஒன்பது அதிகாரங்களால் விரதங்கூறி, இவ்வதிகார ஆராய்ச்சியால் தேகப்பற்று நீங்கிய ஆன்மா ஞானத்தை அடையும் முறைமையில் அந்நெறி மனோநாசம், தத்துவஞானம், வாசனாக்ஷயம் என்னும் மூன்று பிரிவுடையதாயிருப்பதை நான்கு அதிகாரங்களால் விளக்கினர். அவற்றுள் நிலையாமை, துறவு என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களும் மனோநாசமாம். மனோநாசமென்பது மன, நாசம் என்னும் இருமொழிகள் சேர்ந்த ஒருதொடர்மொழி. மனமாவது அது, இது என்னும் சங்கற்ப விகற்பங்களை யுடையது. அவற்றை நீத்தலே நாசம். நீத்தற்குபாயம். அது இது வென்றுகாணப்படும் நிலையாமையை உணர்தலும், உணர்ந்தவாறே அப்பொருள்களைப்பற்றா தொழிதலுமே யாதலின் நிலையாமை துறவு, என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களும் மனோநாசமாயின. இங்ஙனம் மனோநாசம் சித்திப்பது அறிவுத்தொழிலாகிய தத்

துவஞானத்தாலன்றி முடியாமையின் மூன்றாவது, மெய்யுணர்த
லென்னு மதிகாரத்தை வைத்தனர்.

தத்துவஞானமென்பது உண்மையறிதல் என்னும் பொருள்ப
டும். அல்வறிதல் நல்லாசிரியரையடுத்து ஞானோபதேசங் கேட்டு,
சிந்தித்து, தெளிந்து, நிட்டை கூடினார்க்கே உறுவதாம். இவ்வி
திகாரத்தில் “கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்,
மற்றிண்டு வாரா நெறி” என்னும் பாடல் ஆசிரியனிடத்து உபதே
சங் கேட்டலையும் “ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நொருதலையாப்,
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு” என்னும் பாட்டால் சிந்தித்தலே
யும், “பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொ
ருள் காண்ப தறிவு” என்னும் பாட்டால் தெளிதலையும், தெளித
ற்கும், நிட்டைக்கும் இடையேயின்மையின் நிட்டையும் இப்பாட்டி
லேயே “காண்பது” என்னும் சொல்லால் அமைத்தும் கூறினர்.

(இன்னும் வரும்.)

பிழைதிருத்தம்.

வரி.

பிழை.

சித்தாந்தம் 152-வது பக்கம் 12-13 “கூடஸ்தசிவம் என்றும்”

திருத்தம். “கூடஸ்தன் என்றும்”

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் மாதாந்தரத்
தமிழ்ப்பத்திரிகை.

“முத்தாந்த விதிமுளரிதோழ மன்பருக்கே
சித்தாந்த விதிவருந்தேவே பாராபரமே”

நோதுதி க.1912-ஸ்ரீசெட்டம்பர், அக்டோபர்-1912 [பகுதி கூ-10]

உள்ளுறை

சதுர்த்தம்	... மணவழகு (ப-ர்)	... 217
சைவசமயத்தைக்குறித்தொரு சம்பாஷிணை	... { S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை B.A.,	... 219
திருக்குறள் மாட்சி	... பொ. முத்தையபிள்ளை	... 227
அத்வைதம்	... { J. M. நல்லசுவாமிபிள்ளை B.A., B.L.	... 233
சமாசாரங்கள்	... பத்திராசிரியர்	... 261

பத்திராசிரியர் :

சித்தாந்த சரபம்

அஷ்டாவதானம் புவை-கலியாணசுந்தர முதலியார்

சென்னை :

மெய்கண்டான் அச்சுக்கூடம்

1912

ஜகப்பிரசித்தியான

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்.

நோயுள்ளவர்களுக்கும், நோயற்றவர்களுக்கும், ஆடவர்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், உபயுக்தமான ஆதங்கநிக்ரஹமாத்திரைகள் தற்கால பலவிருத்தி ஓளஷதங்களுக்கெல்லாம் தலைவன்

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரை.

ஆரோக்கிய லக்ஷியின் அவதாரமாகும்; புஷ்டியைக் கொடுப்பதில் ஒப்புயர் வில்லாதது; வைத்தியர்களுக்குள் சிறந்த ஓளஷதமெனக்கொண்டாடப் படுவது; உயிர் மூலாதாரம்; பலத்தைக் கொடுப்பதில் குறையாமலிருக்கும் பொக்கிஷம் போன்றது; எல்லாவிஷயங்களையும் நினைவில் நிறுத்தக்கூடிய ஞாபகக் கடல்போன்றது; இளமையைத் திருப்பித் திருப்பிக்கொடுக்க வல்லது; வியாதியால் வருந்துவோர்க்கு அமிர்தம் போன்றது.

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரை.

என்ன காரணத்தால் புருஷத்துவஹானி நேர்ந்தபோதிலும், அதைப் போக்கடிக்கக் கூடியது; கனவிலும் நீர் விடும் போதும் விரிய ஸ்கலிதத்தை நிறுத்தக்கூடியது; ஞாபக சக்தியைப் பலப்படுத்துவது; சரீரத்துக்குக் குறைவுபடாத பலத்தை கொடுக்கக் கூடியது.

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரை.

இழந்து போன ஜீரண சக்தியைத் திருப்பிக் கொடுப்பது நல்ல பசியை யுண்டாக்குவது; மலச்சிக்கை நீக்குவது மலத்தை நன்றாய்க் கழிப்பது; ரத்தத்தைச் சுத்திசெய்வது; இளமையை மாறா திருக்கச் செய்வது, உயிர் நிலைகளை நன்றாய்ப் பலப்படுத்துவது. இம்மாத்திரைகளினுடைய விசேஷகுணம் என்னவென்றால், அவைகளை எல்லா விடங்களிலும் எப்போதும் காலபேத மில்லாமலும், பத்திய மில்லாமலும் உட்கொள்ளலாம்.

32-மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1.

வைத்திய சாஸ்திரி,

ஏஜன்ஸி:

மணிசங்கர்கோவிந்தஜி.

சின்னக்கடைத் தெரு,
திருச்சி.

மதராஸ் { 22, பிராஜே.
96, மவுன்ட் ரோட்.

(விலாசத்தைத் தெரிவிப்போருக்கு 180 பக்கங்கொண்ட சுவழிப் புத்தகம் இனாமாகவும் தபாற்செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும்).

When ordering please mention the Siddhāntam.